รูปแบบและลักษณะทางดนตรีในการแสดงดาระ จังหวัดสตูล

การวิเคราะห์รูปแบบและลักษณะทางดนตรีในการแสดงดาระ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาบริบทที่เกี่ยวข้องกับการแสดงดนตรีดาระ โดยกำหนดกรอบการศึกษา ตามแนวคิดการศึกษาทางด้านวัฒนธรรมของ สุพัตรา สุภาพ, แนวคิดการแสดงดนตรีพื้นบ้านของสุกัญญา สุจฉายา, ลักษณะสำคัญของดนตรีและการละเล่นพื้นบ้านตามแนวคิดของอุดม หนูทองและเฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี การศึกษาด้านวัฒนธรรมดนตรีตามแนวความคิดของ Myers. และการวิเคราะห์รูปแบบและลักษณะทางดนตรี กำหนดเนื้อหาในการวิเคราะห์ดังนี้

1. โครงสร้างเพลง (Form)
2. ประโยคเพลง (Phrase)
3. บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง (Scale, Tonic Center and Mode)
4. โครงสร้างทำนอง (Melody Structure)
5. วรรคเพลงและวลีของทำนอง (Period and Motive)
6. กระสวนจังหวะ (Rhythmic Pattern)
7. กระสวนทำนอง (Melodic Rhythm)
8. การพัฒนาแนวทำนอง (melodic Development)
9. กลุ่มเสียงทำนองร้อง (Sound Group of Melody)
10. พิสัยของทำนองร้อง (Range)
11. การดำเนินทำนอง (Melody Motion)
12. ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง (Text Setting)

การนำเสนอรูปแบบการวิเคราะห์ ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการนำเสนอดังนี้

1. การนำเสนอด้วยโน้ตสากล
2. การเรียกชื่อตัวโน้ต ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษเช่น เสียงโด ใช้ C , เร ใช้ D
3. การอธิบายตำแหน่งของตัวโน้ตหรือเสียงที่ต้องการ ผู้วิจัยใช้ตัวเลขกำกับด้านบนของตัวโน้ต หรือตำแหน่งที่ต้องการอธิบาย ดังตัวอย่างที่ 1 แสดงตำแหน่งและวิธีการตีรำมะนา
4. โน้ตของรำมะนาแสดงด้วยด้วยโน้ต โดยมีเส้นกำหนดเพียงเส้นเดียว โน้ตที่อยู่บนเส้นตีด้วยมือขวา โดยมีอักษร R กำกับอยู่ใต้โน้ต โน้ตใต้เส้นตีด้วยมือซ้าย มีอักษร L กำกับอยู่ใต้โน้ตดังตัวอย่างที่ 1 แสดงตำแหน่งของโน้ตในตำแหน่งที่ 1 – 4 ดังนี้

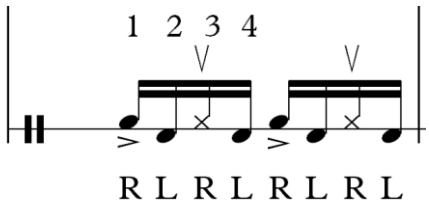

ตัวอย่างที่ 1 แสดงตำแหน่งและวิธีการตีรำมะนา

ตำแหน่งที่ 1 เป็นโน้ตหัวกลม ด้านล่างมีอักษร R กำกับ ตีด้วยมือขวา ด้วยเสียง เทิ่ง,ทึ่ง

ตำแหน่งที่ 2 เป็นโน้ตหัวกลม ด้านล่างมีอักษร L กำกับ ตีด้วยมือซ้าย ด้วยเสียง เพิ่ง

ตำแหน่งที่ 3 เป็นโน้ตหัวกากบาท ด้านล่างมีอักษร R กำกับ ตีด้วยมือขวา กดหน้ากลองด้วย เสียง ป๊ะ

ตำแหน่งที่ 4 อยู่ล่างเส้น มีอักษร L กำกับ การตีเช่นเดียวกับตำแหน่งที่ 2

เพลงที่ใช้ในการแสดงดาระ ปัจจุบัน ในปี พ.ศ. 2557 ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยพบว่า มีเหลืออยู่เพียง 5 เพลง ได้แก่ เพลงตะเบะงะจ๊ะ เพลงอมมาจารีกำ เพลงดียาโดนียา เพลงซีฟาดดาริกันตงและเพลงฮอดามี เพลงทั้ง 5 เพลงดังกล่าว ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ตามประเด็นข้างต้น โดยแยกวิเคราะห์ ในแต่ละเพลงรีดังนี้

1. วิเคราะห์ เพลงที่ 1 ตะเบะงะเจ๊ะ

คำร้อง: ตะเบะงะเจ๊ะ รูมาลาดีรูมา ตะเบะสาดางัน บารังฮายังสาลาม
ตะเบะงะเจ๊ะ รูมาลาดีปาปัน ตะเบะสาดางัน ลาบินตูฮาดาปัน

สร้อย: อาตาบารู ยาลันละตาละเล ติเลกันนาละกัมปง บาราโย
บูกันซายา ยาลันละตาละเล ตำเลกันนาละกัมปง ละงาดาโรโร
ตะเบะงะเจ๊ะ รูมาลาดีรูมา ตะเบะสาดางัน บารังฮายังสาลาม
ตะเบะงะเจ๊ะ รูมาลาดีปาปัน ตะเบะสาดางัน ลาบินตูฮาดาปัน

คำแปล: คาราวะถึงท่านผู้เป็นเจ้าของถิ่น ผู้เป็นเจ้าของซึ่งประตูถูกเปิดออกข้างนี้ เราดั้นด้นมาถึงด้วยระยะทางที่แสนไกล จากดินแดนต่างถิ่น เรามิได้หมายความว่าจะเป็นผู้รู้ เป็นครูหรือเป็นผู้สั่งสอนและแน่นอนสิ่งที่ส่งสู่ท่านคือ สันติ ทั้งยังหวังว่าไมตรีนี้คงไม่ถูกปฏิเสธ

1.1 โครงสร้างเพลง (Form)

เพลงตะเบะงะเจ๊ะ เป็นเพลงทำนองเดียว แบ่งโครงสร้างเพลงออกได้ 5 ท่อนได้แก่ ท่อนนำเป็นการนำขับร้องด้วยรำมะนาแล้วส่งเข้าทำนองร้องท่อนที่ 1 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 2(A1), ทำนองร้องท่อนที่ 3 (A) หลังจากนั้นลงจบด้วยเสียงรำมะนาเช่นเดียวกัน

เพลงนี้มีโครงสร้างทางทำนอง 1 ทำนองร้องดังนี้

ทำนองร้องในท่อนที่ 1 (A) เป็นทำนองแรกโดยประกอบด้วยวรรคเพลง 4 วรรคเพลง มีลักษณะวรรคเพลงที่คล้ายกัน เป็นลักษณะประโยคถามกับประโยคตอบ ในหนึ่งวรรคเพลงมีจำนวน 2 ห้องเพลง

ทำนองร้องในท่อนที่ 2 (A1) เป็นทำนองที่แปลงและปรับเปลี่ยนทำนอง (melodic Variation) โดยยังยึดโครงสร้างจังหวะ กระสวนทำนอง ของทำนองที่ 1 ไว้แต่มีการปรับเปลี่ยนเสียงเพียงเล็กน้อยตามคำร้อง ทำให้เสียงขึ้นในประโยคคำถามในวรรคที่ 1 เปลี่ยนไปแต่การลงจบทั้งวรรคคำถาม 1และ 2, วรรคคำตอบ 1และ2 ยังคงลงจบด้วยเสียงเดียวกับทำนองแรก (A)

ทำนองร้องในท่อนที่ 3 เป็นการซ้ำทำนองในท่อนที่ 1 (A) อีกครั้งโดยยึดคำร้องและทำนองเหมือนเดิม โครงสร้างเพลงดังแผนภูมิที่ 4.1

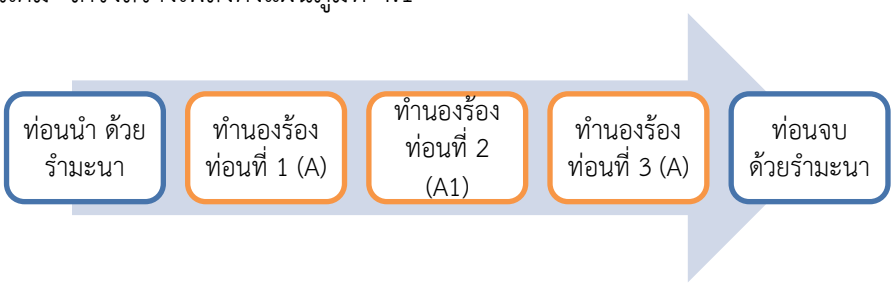

แผนภูมิที่ 4.1 แสดงโครงสร้างเพลง ตะเบะงะเจ๊ะ

1.2 ประโยคเพลง (Phrase)

โครงสร้างประโยคเพลง แบ่งโครงสร้างประโยคเพลงได้เพียงทำนองเดียว ในทำนองท่อนที่ 1 หรือทำนอง A ส่วนทำนองท่อนที่ 2 และ 3 เป็นการพัฒนาประโยคเพลงจากทำนองหลักในท่อนที่ 1 โดยแบ่งประโยคเพลงได้ดังนี้

ประโยคถาม วรรคที่ 1 เริ่มทำนองร้องด้วยจังหวะยกที่ 1 ด้วยเสียง Subdominant และลงจบวรรคที่ 1 ด้วยเสียง Supertonic

ประโยคตอบ วรรคที่ 2 เริ่มทำนองร้องด้วยจังหวะยกที่ 1 ด้วยเสียง Dominant และลงจบด้วยเสียง Tonic การแบ่งประโยคเพลงและท่อนเพลงแผนภูมิที่ 4.2

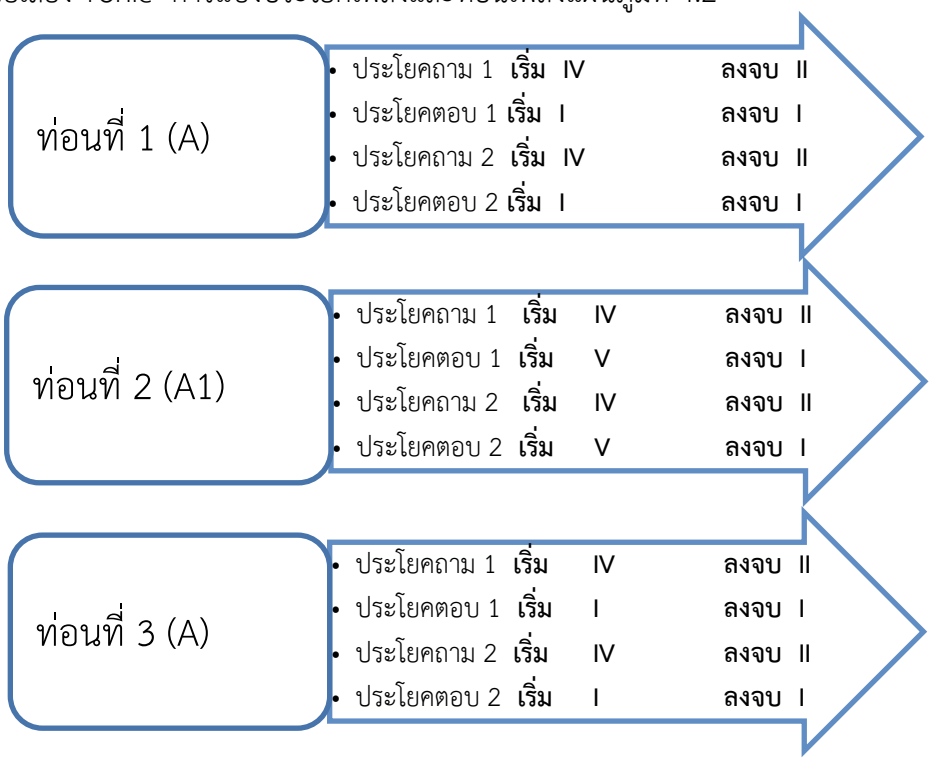

แผนภูมิที่ 4.2 แสดงการแบ่งประโยคเพลงและท่อนเพลง เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.3 บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง (Scale, Tonic Center and Mode)

การดำเนินทำนองอยู่ในหลักเสียง G Harmonic Minor บันไดเสียงแบบ Hexatonic Scales ทำนองเพลง ตะเบะงะเจ๊ะ มีการใช้โน้ตในเพลงเพียง 6 เสียงดังนี้

G A B♭ C D F♯ G

ทำนองเพลงดังกล่าวจัดอยู่ในหลักเสียง G Harmonic Minor ซึ่งมีโน้ต

G A B♭ C D E♭ F♯ G

การดำเนินทำนองไม่มีการผ่านเสียงลงเสียง E♭ ซึ่งเป็นเสียงที่ 6 ของบันไดเสียงเลย จึงจัดอยู่ในบันไดเสียง แบบ Hexatonic Scales

1.4 โครงสร้างทำนอง (Melody Structure)

โครงสร้างทำนอง แบ่งเป็นทำนอง 2 ทำนองหลัก คือทำนอง a และทำนอง b ในท่อนที่ 1 เป็นทำนอง a ในประโยคคำถาม 1, ทำนอง b ในประโยคคำตอบ 1, ประโยคคำถามที่ 2 ใช้ทำนอง a , ส่วนประโยคคำตอบ 2 ใช้ทำนอง b และมีการพัฒนาแนวทำนองออกไป

ท่อนที่ 2 ประโยคคำถามที่ 1 ใช้ทำนอง a 1 โดยพัฒนาจากแนวทำนอง a , ประโยคคำตอบ 1 ใช้ทำนอง b 1, ส่วนประโยคคำถาม 2 ใช้แนวทำนอง a 2 โดยพัฒนาทำนองจากทำนอง a, ประโยคคำตอบ 2 เป็นทำนอง b 2 โดยพัฒนาทำนองมาจากทำนอง b

ท่อนที่ 3 เป็นการซ้ำทำนองในท่อนที่ 1 โครงสร้างทำนองแสดงดังแผนภูมิที่ 4.3

แผนภูมิที่ 4.3 แสดงโครงสร้างทำนองเพลง ตะเบะงะเจ๊ะ

1.5 วรรคเพลงและวลีของทำนอง (Period and Motive)

การแบ่งวรรคเพลงตะเบะงะเจ๊ะ แบ่งวรรคเพลงในท่อนที่ 1 เป็น 4 วรรคเพลง โดยหนึ่งวรรคเพลงมีจำนวน 4 ห้องเพลง โดยแยกออกเป็นวลีทำนองได้ 2 วลีทำนองในแต่ละวรรคเพลงดังนี้

ใน 4 วรรคเพลงมีลักษณะวรรคเพลงที่คล้ายกัน สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะประโยคถามกับประโยคตอบได้ดังนี้

ประโยคที่ 1 ประโยคคำถาม วรรคที่ 1 เริ่มทำนองร้องด้วยจังหวะยกที่ 1 ด้วยเสียง Subdominant และลงจบวรรคที่ 1 ด้วยเสียง Supertonic จากตัวอย่างที่ 2 ในตำแหน่งที่ 1 แสดงวลีทำนองที่ 1 ส่วนตำแหน่งที่ 2 แสดงวลีที่ 2 ของประโยคคำถาม
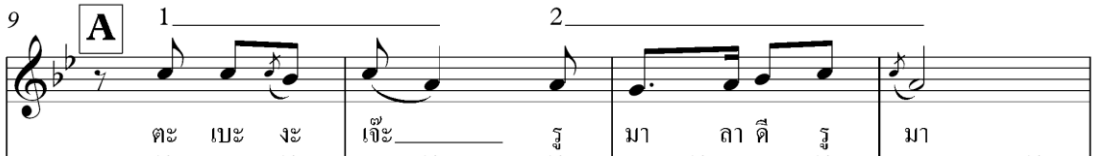
ตัวอย่างที่ 2 แสดงวลีทำนองของประโยคคำถาม เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

ประโยคที่ 2 ประโยคคำตอบ วรรคที่ 1 เริ่มทำนองร้องด้วยจังหวะยกที่ 1 ด้วยเสียง Tonic และลงจบด้วยเสียง Tonic จากตัวอย่างที่ 3 ในตำแหน่งที่ 1 แสดงวลีทำนองที่ 1 ตำแหน่งที่ 2 แสดงวลีทำนองที่ 2 ของประโยคคำตอบ

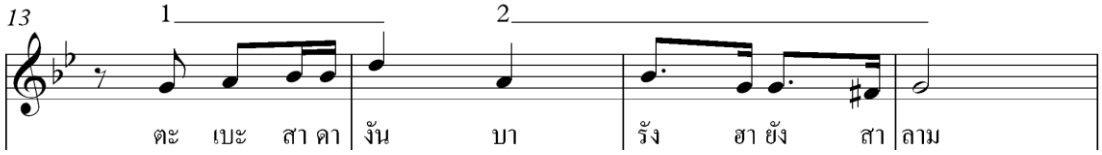

ตัวอย่างที่ 3 แสดงวลีทำนองของประโยคคำตอบ เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.6 กระสวนจังหวะ (Rhythmic Pattern)

กระสวนจังหวะของรำมะนาในเพลงตะเบะงะเจ๊ะ มี 4 กระสวนจังหวะหลักดังนี้

กระสวนจังหวะที่ 1 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่มมีกลุ่มละ 3 เสียง เริ่มด้วยมือขวา ในจังหวะตกที่ 1 ส่วนจังหวะตกที่ 2 ตีเน้นจังหวะหนัก โดยตีกดลงด้วยเสียง “ป๊ะ” ดังตัวอย่างที่ 4 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1
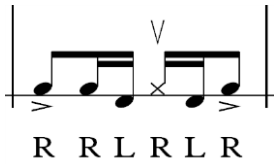
ตัวอย่างที่ 4 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

กระสวนจังหวะที่ 2 เริ่มด้วยมือขวา โดยตีสีเสียงในหนึ่งจังหวะ เน้นเสียง “ป๊ะ”ในเสียงที่ 3 ของจังหวะที่ 1 และ 2 ดังตัวอย่างที่ 5

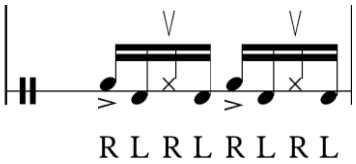

ตัวอย่างที่ 5 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

กระสวนจังหวะที่ 3 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่ม กลุ่มแรก 4 มีเสียงตีด้วยมือขวา เน้นเสียงด้วยเสียง “ป๊ะ” กลุ่มที่ 2 มี 3 เสียงเริ่มด้วยมือขวาเน้นเสียงด้วยเสียง “ป๊ะ” ดังตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่างที่ 6 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

กระสวนจังหวะที่ 4 เป็นการตีเพื่อหยุดพักเสียงแล้วเริ่มเสียงใหม่ โดยหยุดพักเสียงในจังหวะที่ 1 และเริ่มตีในตำแหน่งที่ 2 ของจังหวะที่ 2 ตีกดด้วยเสียง “ป๊ะ”ในตำแหน่งที่ 3 ของกลุ่มเสียง ดังตัวอย่างที่ 7

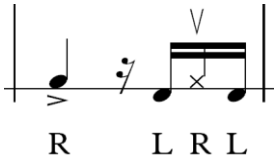

ตัวอย่างที่ 7 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.7 กระสวนทำนอง (Melodic Rhythm)

มีกระสวนทำนอง 2 กระสวนทำนองหลัก ในแต่ละท่อนนำกระสวนทำนองหลักนำมาพัฒนาแนวทำนองเพิ่มเติมออกไปทำให้มีทำนองเพิ่มขึ้นมาจากทำนองหลัก แต่ยังมีเสียงโน้ตของทำนองหลักอยู่กระสวนทำนองที่พบมีดังนี้

กระสวนทำนองที่ 1 เริ่มจากห้องที่ 9 ในบทเพลง เริ่มร้องทำนองแรก ด้วยเสียง C เป็นลักษณะกระสวนทำนองคำถามจนจบกระสวนทำนองในห้องที่ 12 ด้วยเสียง A ดังตัวอย่างที่ 8
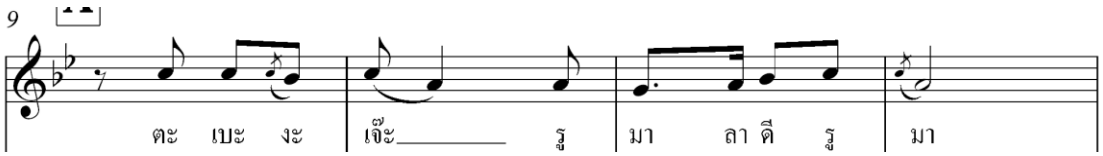
ตัวอย่างที่ 8 แสดงกระสวนทำนองที่ 1 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

กระสวนทำนองที่ 2 เริ่มจากห้องที่ 13 ด้วยเสียง G เป็นลักษณะกระสวนทำนองคำตอบ จบกระสวนทำนองด้วยเสียง G ในห้องที่ 16 ดังตัวอย่างที่ 9

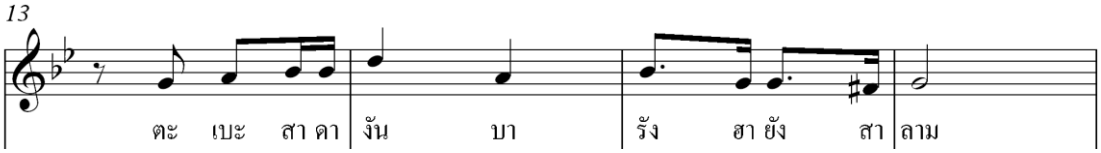

ตัวอย่างที่ 9 แสดงกระสวนทำนองที่ 2 เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.8 การพัฒนาแนวทำนอง (melodic Development)

จากกระสวนทำนองหลัก 2 กระสวนทำนอง พบว่ามีการพัฒนาแนวทำนองออกมาจากแนวทำนองหลัก 4 ทำนอง การพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว พัฒนาจากทำนองหลักคือ วลีทำนอง a, b, โดยพัฒนาวลีทำนอง a อีก 2 ทำนองได้แก่ a1, a2 พัฒนาวลีทำนอง b อีก 2 ทำนองได้แก่ b1, b2, วิธีการพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว มีรูปแบบดังนี้

1.8.1 การเพิ่มพยางค์โน้ต

เป็นการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากขึ้นจากเดิม พบในกระสวนทำนองที่ 2 จากตัวอย่าง แนวทำนองหลักในห้องที่ 14 ร้องด้วยโน้ตตัวดำเสียง D และตัวดำเสียง A ในจังหวะที่ 2 การพัฒนาทำนองด้วยการขยายพยางค์โน้ตเพิ่มขึ้น พบในห้องที่ 22 จังหวะที่ 1 ร้องด้วยเสียง D และจังหวะยกที่ 1 เพิ่มพยางค์คำและเสียงร้องด้วย A ก่อนลงด้วยเสียง A ในจังหวะที่ 2 ดังตัวอย่างที่ 10

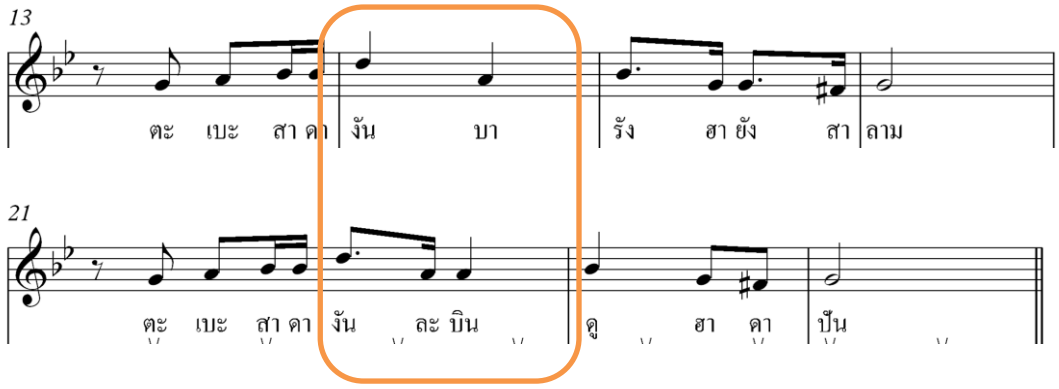

ตัวอย่างที่ 10 แสดงการพัฒนาแนวทำนองด้วยการเพิ่มพยางค์โน้ต เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.8.2 การลดพยางค์โน้ต

เป็นการลดตัวโน้ตให้น้อยลงจากแนวทำนองหลัก ในทำนองหลักห้องที่ 15 มีการลดตัวโน้ตลงในห้องที่ 23 โดยลดจากโน้ตเขบ็ต 1 ชั้นเป็นตัวดำดังตัวอย่างที่ 11

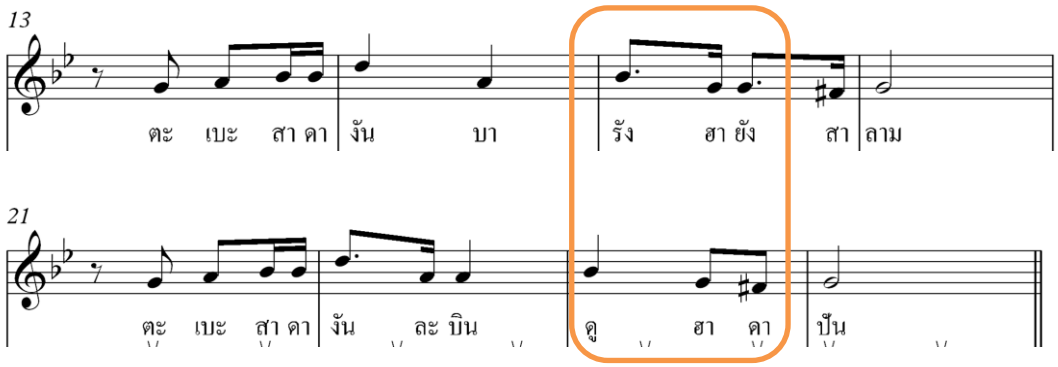

ตัวอย่างที่ 11 แสดงการลดพยางค์โน้ต เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.8.3 การเปลี่ยนเสียง

เป็นการเปลี่ยนเสียงในจากทำนองหลัก พบในกระสวนทำนองที่ 1 ในห้องที่ 9 จังหวะยกที่ 2 ซึ่งเป็นเสียง Bb ถูกยกให้เสียงสูงขึ้นในห้องที่ 33 จังหวะยกที่ 2 โดยเปลี่ยนเป็นเสียง C ดังตัวอย่างที่ 12
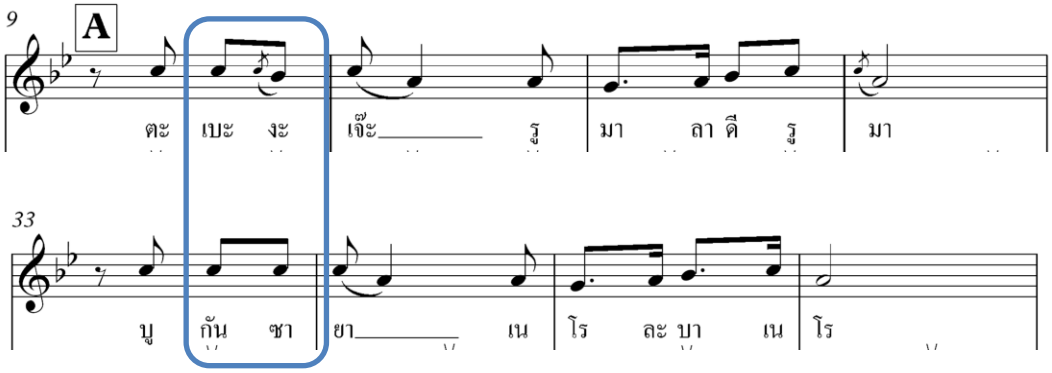
ตัวอย่างที่ 12 แสดงการเปลี่ยนเสียงจำทำนองหลัก เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.8.4 การเปลี่ยนจังหวะ

เป็นการเปลี่ยนจังหวะของพยางค์เสียงให้เร็วขึ้นหรือช้าลงกว่าเดิม ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับการใช้โน้ตล้ำหรือโน้ตเหลื่อม ในเพลงดังกล่าว พบในทำนองที่ 1 เป็นการเปลี่ยนจังหวะจากทำนองหลักห้องที่ 10 จังหวะยกที่ 2 ในห้องที่ 26 จังหวะที่ 2 เสียงเดิมเปลี่ยนมาลงในจังหวะตกดังตัวอย่างที่ 13 แสดงการเปลี่ยนจังหวะ

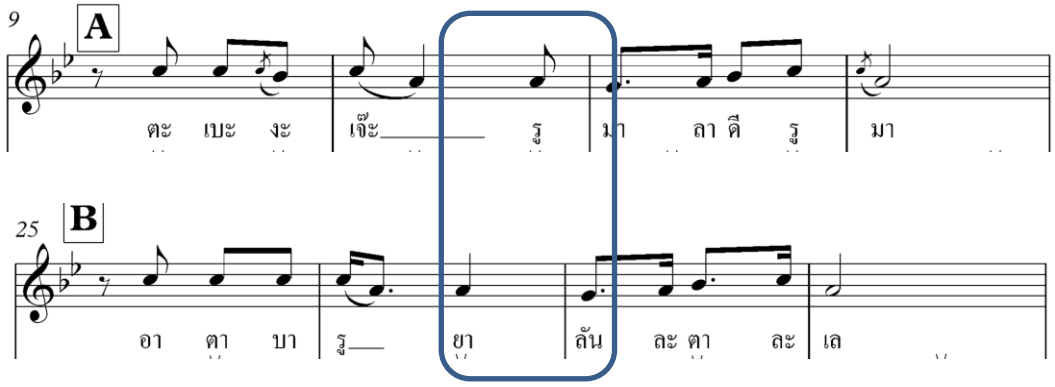

ตัวอย่างที่ 13 แสดงการเปลี่ยนจังหวะของโน้ต เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.8.5 การใช้รูปแบบผสมผสาน

เป็นการใช้หลายรูปแบบเช่นการเพิ่มตัวโน้ตและการเปลี่ยนเสียง พบในกระสวนทำนองที่ 2 จากตัวอย่าง ห้องที่ 13 ตำแหน่งที่ 1. 2 และ 3 ซึ่งเป็นทำนองหลัก ถูกยกเสียงให้สูงขึ้น ห้องที่ 29 ตำแหน่งที่ 10, 11, 12 เป็นการเปลี่ยนเสียงขณะเดียวกัน มีการลดตัวโน้ตจากตำแหน่งที่ 3 – 5 ในห้องที่ 29 จาก 3 ตัวโน้ตเหลือเพียง 2 ตัวโน้ต (ตำแหน่งที่ 12 ไป 13) นอกจากนี้การเพิ่มพยางค์โน้ต ในทำนองหลัก ตำแหน่งที่ 6 ไป 7 มีการเพิ่มพยางค์โน้ตในทำนองพัฒนา ตำแหน่งที่ 14 ไป 16 ดังตัวอย่างที่ 14
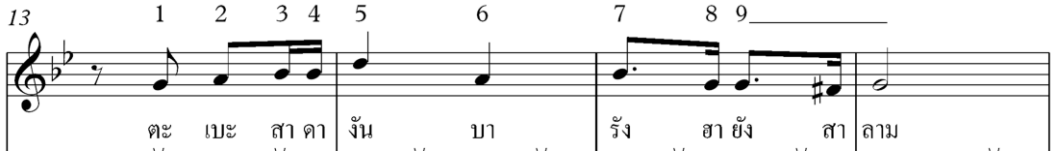
ทำนองหลัก
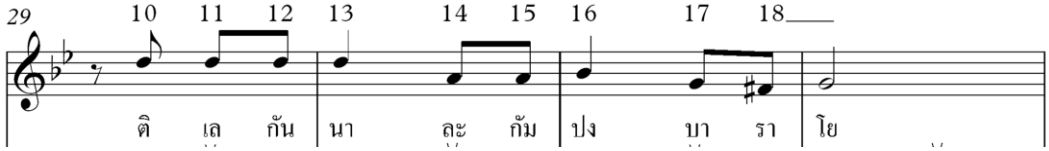
ทำนองพัฒนา

ตัวอย่างที่ 14 แสดงการใช้รูปแบบผสมผสาน พัฒนาแนวทำนอง เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.9 กลุ่มเสียงทำนองร้อง (Sound Group of Melody)

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามกลุ่มเสียงและการหยุดพักเสียง แบ่งตามวลีทำนองมีกลุ่มเสียงมากสุด 2 กลุ่มเสียง มีกลุ่มเสียงดังนี้

วลีทำนอง a มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง b มี 2 กลุ่มเสียง

แบ่งกลุ่มเสียงด้วยทำนองที่ขึ้นต้นเสียงและลงจบของกลุ่มเสียง สามารถจำแนกความแตกต่างกันได้ 5 กลุ่มเสียง ในแต่ละกลุ่มเสียงดำเนินทำนองจากเป็นกลุ่มทำนองเล็ก ๆ ได้ดังนี้

กลุ่มเสียงที่ 1 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง IV ลงจบด้วยเสียง II

กลุ่มเสียงที่ 2 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง II ลงจบด้วยเสียง **II**

กลุ่มเสียงที่ 3 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง V
กลุ่มเสียงที่ 4 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง II ลงจบด้วยเสียง I
กลุ่มเสียงที่ 5 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง V ลงจบด้วยเสียง V

ประโยคคำถาม 1 แบ่งกลุ่มเสียงเป็น 2 กลุ่มเสียงคือ กลุ่มเสียงย่อยที่ 1 ขึ้นด้วยเสียงที่ IV และจบลงด้วยเสียงที่ II กลุ่มเสียงย่อยที่ 2 ขึ้นด้วยเสียงที่ II และจบลงด้วยเสียงที่ II

ประโยคคำตอบ 1 แบ่งกลุ่มเสียงออกเป็น 2 กลุ่มเสียงเช่นเดียวกัน คือ กลุ่มเสียงย่อยที่ 1 ขึ้นด้วยเสียงที่ I และจบด้วยเสียงที่ V, กลุ่มเสียงย่อยที่ 2 ขึ้นด้วยเสียงที่ II และจบลงด้วยเสียงที่ I และกลุ่มเสียงย่อยที่ 5 อยู่ในห้องที่ 29 ถึงห้องที่ 30 ขึ้นด้วยเสียงที่ V และจบลงด้วยเสียงที่ V เช่นเดียวกัน ลักษณะของกลุ่มเสียงทำนองร้อง แบ่งได้ดังแผนภูมิที่ 4.4

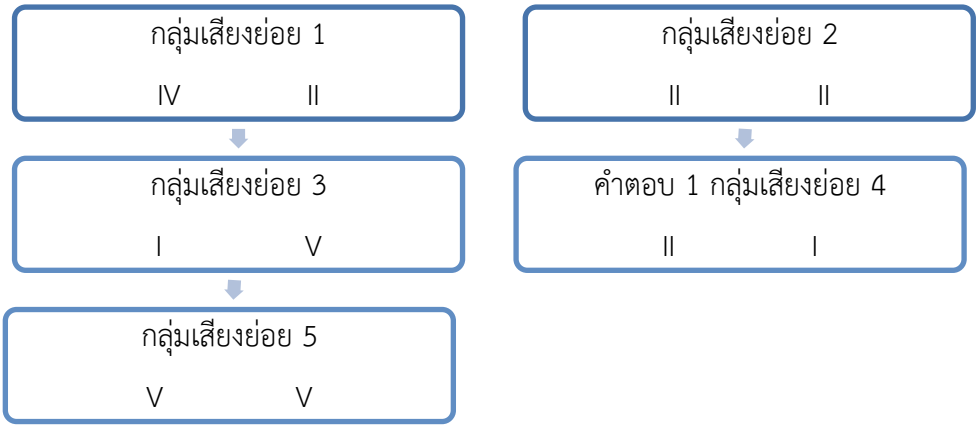

แผนภูมิที่ 4.4 แสดงกลุ่มเสียงทำนองร้อง เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.10 พิสัยของทำนองร้อง (Range)

ช่วงของเสียงร้องในเพลงดังกล่าวใช้โน้ตดังต่อไปนี้

$F^{\sharp}$ G A $B^{\flat}$ C D

เสียงร้องที่ต่ำสุดอยู่ที่เสียง $F^{\sharp}$ ของหลักเสียง G Harmonic Minor เสียงร้องสูงสุดอยู่ที่เสียง D พิสัยทำนองร้องอยู่ระหว่าง $F^{\sharp}$-D หรือคู่ 6 minor

1.11 การดำเนินทำนอง (Melody Motion)

การดำเนินทำนองในแต่ละกลุ่มเสียง มีการเคลื่อนตัวขึ้นลงแบบขั้น มีการประโดดขึ้นหรือลงเป็นคู่ 3 นอกจากช่วงเปลี่ยนเสียงจากกลุ่มเสียงย่อยไปยังกลุ่มเสียงย่อยอื่นมีการประโดดเพื่อเปลี่ยนกลุ่มเสียง จากตัวอย่างที่ 15 ในกลุ่มเสียงย่อยที่ 1 การเคลื่อนที่เป็นแบบขั้นและกระโดดเพียงคู่ 3 เท่านั้นเมื่อหมดกลุ่มเสียงที่ 1 เริ่มด้วยกลุ่มเสียงใหม่ในตำแหน่งที่ 2 มีการกระโดดเสียงเพื่อเริ่มต้นกลุ่มเสียงใหม่ แต่การเดินทำนองภายในตำแหน่งที่ 2 ยังเป็นการดำเนินทำนองแบบขั้นและกระโดดเพียงคู่ 3 เท่านั้น

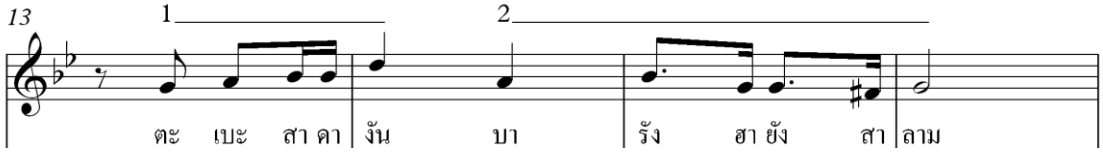

ตัวอย่างที่ 15 แสดงการดำเนินทำนอง เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.12 ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง (Text Setting)

การวางคำร้องกับทำนองเพลง ใช้การวางแบบ syllabic คือหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง และการร้องแบบ Neumatic โดยหนึ่งพยางค์คำร้องมี 2 – 3 ทำนอง

1.12.1 การร้องแบบ Syllabic

เป็นการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง จากตัวอย่างที่ 16 ในคำร้องแต่ละพยางค์มีเสียงบังคับคำร้องตามพยางค์คำร้อง หนึ่งพยางค์หนึ่งทำนอง
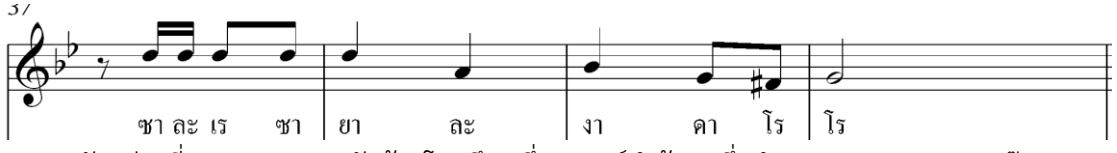
ตัวอย่างที่ 16 แสดงการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องหนึ่งทำนอง เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

1.12.2 การร้องแบบ Neumatic

เป็นการขับร้องโดยขยายหนึ่งพยางค์คำร้อง ให้มีทำนอง 2 -3 ตัวโน้ต การร้องดังกล่าว มี 2 ลักษณะได้แก่

การร้องเอื้อนเสียง เพื่อให้พยางค์ของคำร้อง ลงตรงกับเสียงของโน้ตที่ต้องการ ดังตัวอย่างที่ 17 ในตำแหน่งที่ 1 มีการลากเสียงจากเสียง C ไปยังเสียง Bb โดยร้องคำว่า งะ และในตำแหน่งที่ 4 โดยการร้องคำว่า “มา” เป็นการเอื้อนเสียงจากเสียง C ไปยังเสียง A เพื่อให้พยางค์คำร้องตรงกับเสียง A

การร้องเอื้อนเสียง เป็นการลากเสียงของพยางค์เสียงที่เป็นคำปิด เพื่อให้มีเสียงยาวและมีความไพเราะมากขึ้น ดังตัวอย่างที่ 17 ในตำแหน่งที่ 2 และ 3 เป็นการร้อง “เจ๊ะ” ซึ่งเป็นคำปิดให้มีเสียงยาวขึ้นโดยลากจากเสียง C ไปยังเสียง A เพื่อขยายคำ “เจ๊ะ” ที่เป็นคำปิดให้ยาวและมีความไพเราะให้เสียงอ่อนนุ่มขึ้น
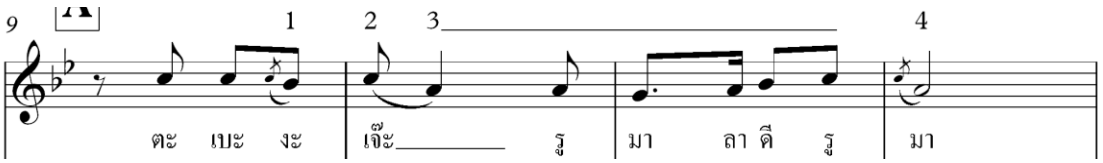
ตัวอย่างที่ 17 แสดงการร้องแบบ Neumatic เพลงตะเบะงะเจ๊ะ

2. วิเคราะห์ เพลงที่ 2 อมมาจารีกำ

คำร้อง: อมมาจารีกำ ปูเตะกูนิง ก้ายกาย (ซ้ำ) บารัง โต๊ะสายา ยาตี ยาตียานียา (ซ้ำ)
สร้อย อารอเลเป็นลายาบูรอ (ซ้ำ) บางุนยังงีเซะ อาโยเฮ กนลาบี (ซ้ำ)

คำแปล ดรุณีอันมีผิวพรรณไม่เหมือนกัน อันเกิดมาเหมือนลูกสกุนาโดยทั่วไปในโลก ย่อมเป็นสุดที่รักของพ่อแม่

2.1 โครงสร้างเพลง

เพลงอมมาจารีกำ เป็นเพลง 2 ทำนองคือ ทำนอง A และทำนอง B แบ่งโครงสร้างเพลงออกได้ 5 ท่อนได้แก่ ท่อนนำเป็นการนำขับร้องด้วยรำมะนาแล้วส่งเข้าทำนองร้องท่อนที่ 1 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 2 (B), ทำนองร้องท่อนที่ 3 (A) หลังจากนั้นลงจบด้วยเสียงรำมะนาเช่นเดียวกัน

เพลงนี้มีโครงสร้างทางทำนอง 2 ทำนองร้องดังนี้

ทำนองร้องในท่อนที่ 1 (A) เป็นทำนองแรก ประกอบด้วยวรรคเพลง 2 วรรคเพลง เมื่อร้องวรรคเพลงที่ 1 จบ มีการร้องซ้ำวรรคแรกอีกหนึ่งครั้ง แล้วเข้าวรรคเพลงที่ 2 และร้องซ้ำวรรคเพลงที่ 2 อีกหนึ่งครั้งเช่นเดียวกัน

ทำนองร้องในท่อนที่ 2 (B) เป็นทำนองใหม่จากทำนองแรกหรือ B1 เมื่อร้องวรรคแรกของทำนองที่ 2 มีการร้องซ้ำอีกหนึ่งครั้ง และเข้าทำนองที่ 2 (B2) เมื่อจบทำนองที่ 2 แล้วมีการร้องซ้ำอีก 1 ครั้งเช่นเดียวกัน

ทำนองร้องในท่อนที่ 3 เป็นการซ้ำทำนองในท่อนที่ 1 (A) อีกครั้งโดยยึดคำร้องและทำนองเหมือนเดิม โครงสร้างเพลงดังแผนภูมิที่ 4.5

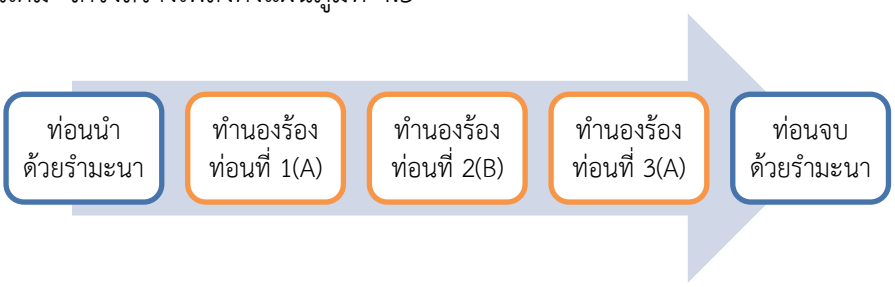

แผนภูมิที่ 4.5 แสดงโครงสร้างเพลง อมมาจารีกำ

2.2. ประโยคเพลง

โครงสร้างประโยคเพลง แบ่งประโยคเพลงได้ 2 ประโยคเพลงในแต่ละท่อนได้แก่ท่อนที่ 1 (A) มี 2 ประโยคเพลง เป็นประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยค เช่นเดียวกัน

ในท่อนที่ 2 (B) เช่นเดียวกับท่อนที่ 2 คือมี 2 ประโยคเพลง คือประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยค ดังแผนภูมิที่ 4.6

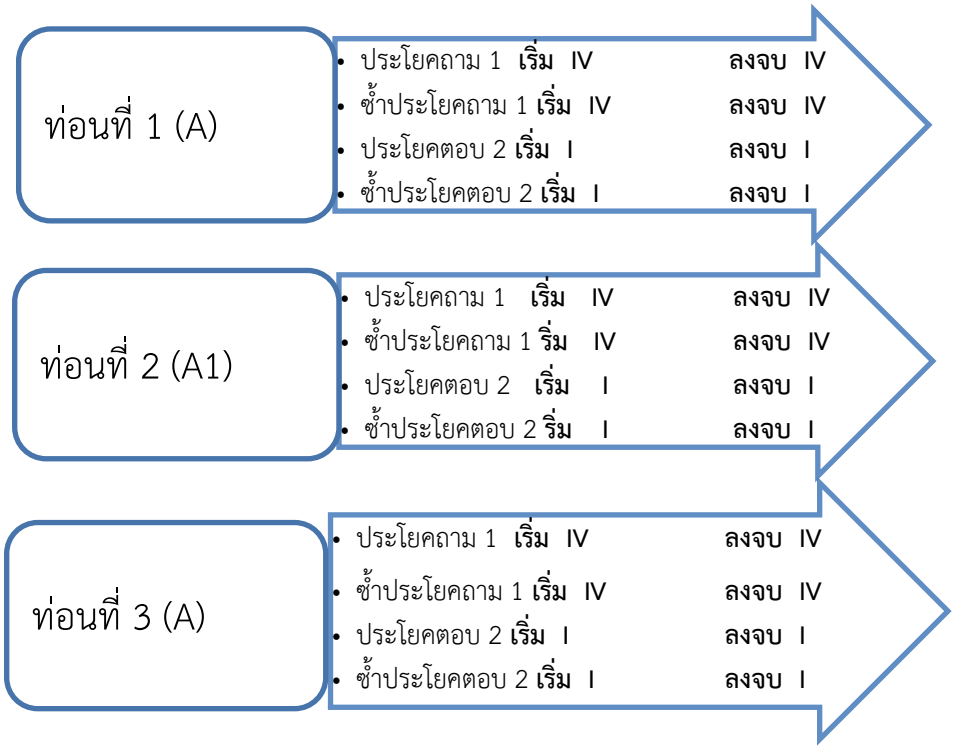

แผนภูมิที่ 4.6 แสดงการแบ่งประโยคเพลงและท่อนเพลง เพลงอมมาจารีกำ

2.3 บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง

การดำเนินทำนองอยู่ในหลักเสียง F Mixolydian บันไดเสียงแบบ Pentatonic Scales ทำนองเพลง อมมาจารีกำ มีการใช้โน้ตในเพลงเพียง 5 เสียงดังนี้

F G $B^{\flat}$ C D F

ทำนองเพลงดังกล่าวจัดอยู่ในหลักเสียง F Mixolydian ซึ่งมีโน้ต

F G A $B^{\flat}$ C D $E^{\flat}$ F

การดำเนินทำนองไม่มีการผ่านเสียงลงเสียง A ซึ่งเป็นเสียงที่ 3 และเสียง $E^{\flat}$ ในบันไดเสียงเลย จึงจัดอยู่ในบันไดเสียง แบบ Pentatonic Scales

2.4 โครงสร้างทำนอง

โครงสร้างทำนอง แบ่งเป็นวลีทำนอง 4 วลีทำนองหลัก คือทำนอง a, b, c และ d ในท่อนที่ 1 เป็นทำนอง A โดยมีวลีทำนอง a และ วลีทำนอง b ในประโยคคำถาม เมื่อจบประโยคคำถามจะร้องซ้ำวรรคเดิมอีกหนึ่งเที่ยวแล้วเข้าประโยคคำตอบ ซึ่งเป็นวลีทำนอง c และ d

ท่อนที่ 2 ในประโยคตำถาม เป็นวลีทำนอง a1และ b1 โดยพัฒนามาจากท่อนที่ 1 ส่วนประโยคคำตอบ เป็นทำนอง c และ d1 โดยพัฒนามาจากทำนอง d ในประโยคคำตอบท่อนที่ 1 เช่นเดียวกัน

ท่อนที่ 3 เป็นการซ้ำทำนองในท่อนที่ 1 ทำนอง A โครงสร้างทำนอง ดังแผนภูมิที่ 4.7

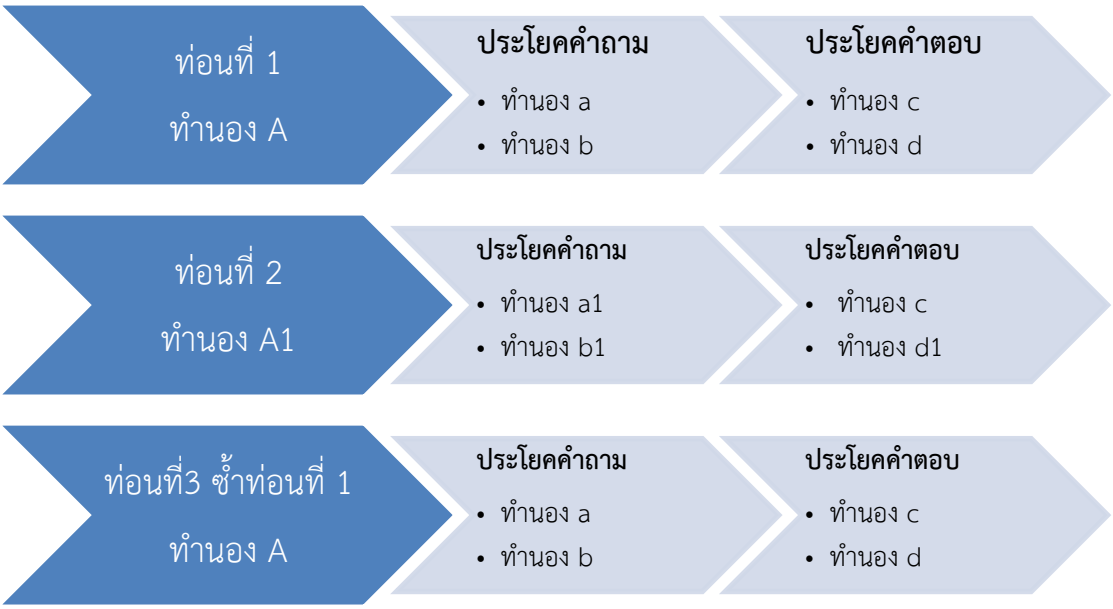

แผนภูมิที่ 4.7 แสดงโครงสร้างทำนองเพลง อมมาจารีกำ

2.5 วรรคเพลงและวลีของทำนอง

การแบ่งวรรคเพลงอมมาจารีกำ แบ่งวรรคเพลงในท่อนที่ 1 เป็น 4 วรรคเพลง ใน 4 วรรคเพลงมีลักษณะวรรคเพลงที่คล้ายกัน สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะประโยคถามกับประโยคตอบ หนึ่งวรรคเพลงมีจำนวน 4 ห้องเพลง แยกออกเป็นวลีทำนองได้ 2 วลีทำนองในแต่ละวรรคเพลงดังนี้

ประโยคที่ 1 ประโยคคำถาม มีเพียง 1 วรรคเพลง แบ่งวลีทำนองเป็น 2 วลีทำนอง จากตัวอย่าง ตำแหน่งที่ 1 แสดงถึงวลีทำนองที่ 1 ตำแหน่งที่ 2 แสดงถึงวลีทำนองที่ 2 เมื่อจบวลีทำนองที่ 2 มีการร้องซ้ำวลีทำนองที่ 1 และ 2 อีกหนึ่งครั้ง

ประโยคที่ 2 ประโยคคำตอบ มีเพียง 1 วรรคเพลง เริ่มจังหวะยกที่ 4 ในห้องที่ 8 จากตัวอย่าง ตำแหน่งที่ 3 แสดงวลีทำนองที่ 1 ในประโยคที่ 2 และตำแหน่งที่ 4 แสดงวลีทำนองที่ 2 ในประโยคที่ 2 เช่นเดียวกัน ดังตัวอย่างที่ 18
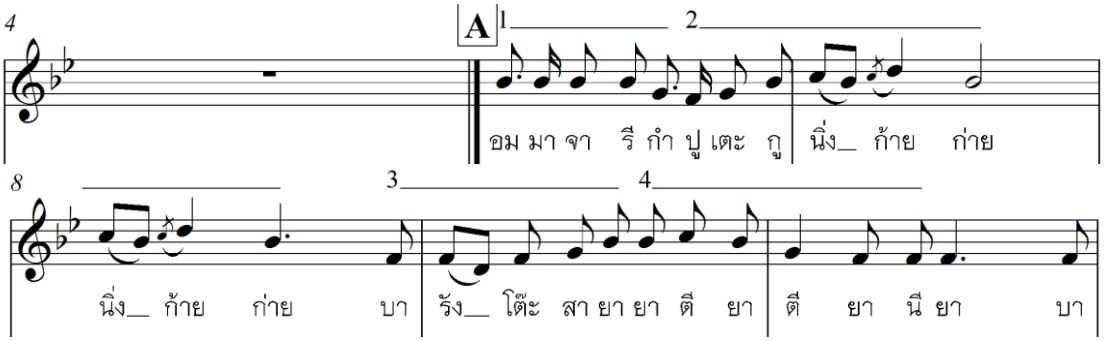
ตัวอย่างที่ 18 แสดงวลีทำนองเพลง เพลงอมมาจารีกำ

2.6 กระสวนจังหวะ

กระสวนจังหวะของรำมะนาในเพลงอมมาจารีกำ มี 5 กระสวนจังหวะหลักดังนี้

กระสวนจังหวะที่ 1 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่มมีกลุ่มละ 3 เสียง เริ่มด้วยมือขวา ในจังหวะตกที่ 1 เน้นเสียง “ป๊ะ” ตีเน้นจังหวะหนัก ในจังหวะตกที่ 2 และจังหวะตกที่ 4 ดังตัวอย่างที่ 19 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1
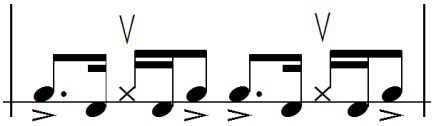
ตัวอย่างที่ 19 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1 เพลงอมมาจารีกำ

กระสวนจังหวะที่ 2 เริ่มด้วยมือขวา โดยตีสีเสียงในหนึ่งจังหวะ เน้นเสียง “ป๊ะ”ในเสียงที่ 3 ของจังหวะที่ 1 จังหวะที่ 2 และตำแหน่งที่ 1 จังหวะที่ 3 และจังหวะที่ 4 ดังตัวอย่างที่ 20 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2

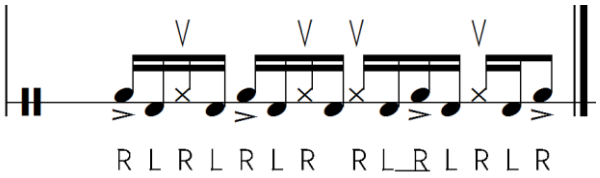

ตัวอย่างที่ 20 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2 เพลงอมมาจารีกำ

กระสวนจังหวะที่ 3 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 4 กลุ่ม กลุ่มละ 1 จังหวะในแต่ละกล่มตี 4 เสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 ของกลุ่มทุกกล่อม ดังตัวอย่างที่ 21 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3

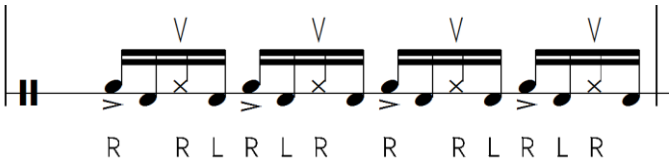

ตัวอย่างที่ 21 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3 เพลงอมมาจารีกำ

กระสวนจังหวะที่ 4 เป็นการตีเพื่อหยุดพักเสียงแล้วเริ่มเสียงใหม่ แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 4 กลุ่มเสียง กลุ่มละหนึ่งจังหวะ ในจังหวะที่ 1 และ 2 ตีกลุ่มเสียงละ 4 ตำแหน่ง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 กลุ่มจังหวะที่ 3 ตี 2 เสียง และกลุ่มจังหวะที่ 4 ตี 3 เสียงโดยเน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่ม ดังตัวอย่างที่ 22 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4

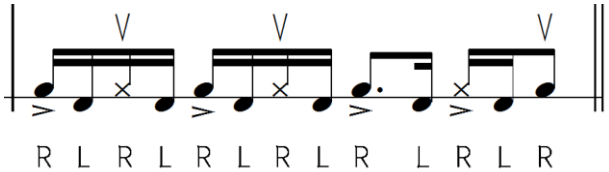

ตัวอย่างที่ 22 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4 เพลงอมมาจารีกำ

กระสวนจังหวะที่ 5 เป็นการตี เพื่อลงจบเพลง แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 4 กลุ่มเสียง กลุ่มเสียงที่ 1 และ 2 ตีเน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3, กลุ่มเสียงที่ 3 เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 กลุ่มเสียงที่ 4 ตี 3 เสียงเน้นเสียง “ป๊” จังหวะที่ 1 และลงจบในจังหวะที่ 1 ในห้องถัดไป ตัวอย่างที่ 23 แสดงกระสวนจังหวะที่ 5
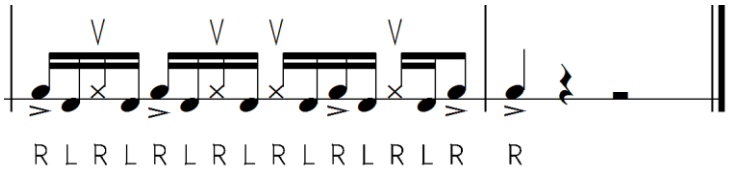
ตัวอย่างที่ 23 แสดงกระสวนจังหวะที่ 5 จังหวะจบ เพลง อมมาจารีกำ

2.7 กระสวนทำนอง

มีกระสวนทำนอง 4 กระสวนทำนองหลักสามารถแบ่งได้ตามวลีทำนอง ดังนี้

กระสวนทำนองที่ 1 เริ่มจากห้องที่ 5 ในตำแหน่งที่ 1 เป็นกระสวนทำนองที่ 1 ในตำแหน่งที่ 2 เป็นกระสวนทำนองที่ 2 ดังตัวอย่างที่ 24
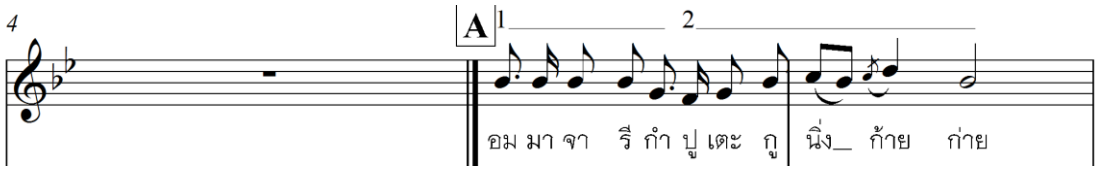
ตัวอย่างที่ 24 แสดงกระสวนทำนองที่ 1และ 2 เพลงอมมาจารีกำ

กระสวนทำนองที่ 3 เริ่มจังหวะยกที่ 4 ในห้องเพลงที่ 8 หรือตำแหน่งที่ 3

กระสวนทำนองที่ 4 เริ่มในตำแหน่งที่ 4 จนจบในจังหวะที่ 3 ในห้องที่ 10 ดังตัวอย่างที่ 25
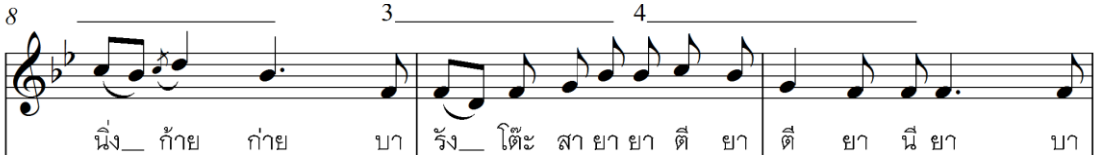
ตัวอย่างที่ 25 แสดงกระสวนทำนองที่ 3 และ 4 เพลงอมมาจารีกำ

2.8 การพัฒนาแนวทำนอง

จากกระสวนทำนองหลัก 4 กระสวนทำนอง พบว่ามีการพัฒนาแนวทำนองออกมาจากแนวทำนองหลัก 3 ทำนอง การพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว พัฒนาจากทำนองหลักคือ วลีทำนอง a, b, c, และd โดยพัฒนาวลีทำนอง a, b และ d อย่างละ 1 ทำนอง ส่วนทำนอง c ไม่มีการพัฒนาเพิ่มเติม

วิธีการพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว มีรูปแบบดังนี้

2.8.1 การลดพยางค์โน้ต

เป็นการลดตัวโน้ตให้น้อยลงจากแนวทำนองหลัก จากตัวอย่างที่ 26 ในทำนองหลักห้องที่ 7 ตำแหน่งที่ 1 เมื่อนำมาพัฒนาทำนอง มีการลดพยางค์โน้ตลงในห้องที่ 13 ตามพยางค์ของคำร้อง การเพิ่มพยางค์โน้ต

2.8.2 การเพิ่มพยางค์โน้ต

เป็นการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากขึ้นจากทำนองหลัก จากตัวอย่างที่ 26 ในตำแหน่งที่ 2 ซึ่งเป็นแนวทำนองหลักในห้องที่ 8 จังหวะที่ 2 เมื่อนำมาพัฒนาแนวทำนองในตำแหน่งที่ 6 มีการเพิ่มพยางค์ของโน้ตขึ้นในห้องที่ 14 จังหวะที่ 2
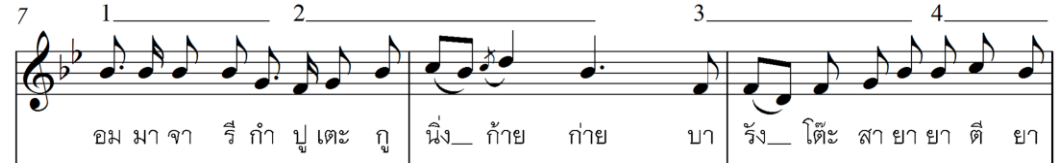
แนวทำนองหลัก
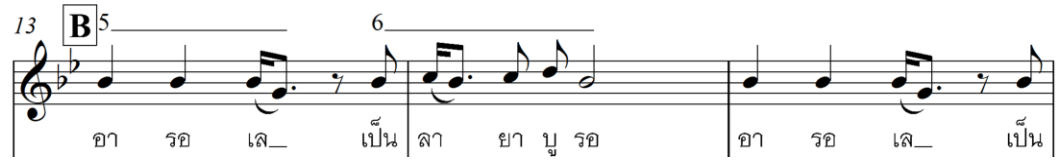
แนวทำนองพัฒนา

ตัวอย่างที่ 26 แสดงการลดพยางค์โน้ตและการเพิ่มพยางค์โน้ต เพลงอมมาจารีกำ

2.8.3 การเปลี่ยนจังหวะ

เป็นการเปลี่ยนจังหวะของพยางค์เสียงให้เร็วขึ้นหรือช้าลงกว่าเดิม ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับการใช้โน้ตล้ำหรือโน้ตเหลื่อม ในเพลงดังกล่าว พบในตำแหน่งที่ 2 เมื่อพัฒนาเป็นแนวทำนองใหม่ ในตำแหน่งที่ 6 มีการเปลี่ยนจังหวะจากเสียง D ซึ่งอยู่ในจังหวะตำที่ 2 เลื่อนไปอยู่ในจังหวะยกที่ 2 แทน ดังตัวอย่างที่ 27
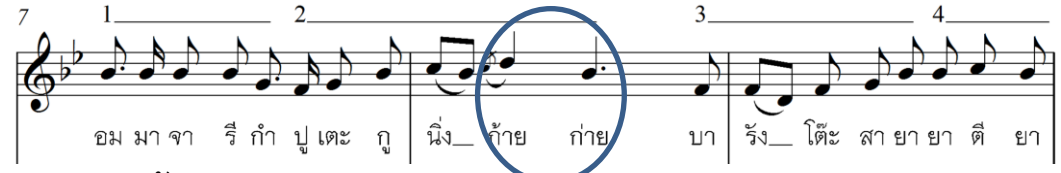
แนวทำนองหลัก
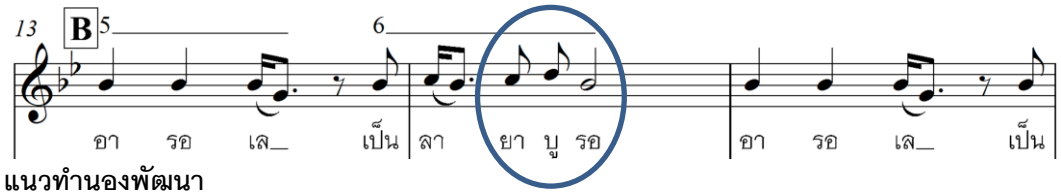
แนวทำนองพัฒนา

ตัวอย่างที่ 27 แสดงการเลื่อนจังหวะของเสียง เพลงอมมาจารีกำ

2.9 กลุ่มเสียงทำนองร้อง

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามกลุ่มเสียงและการหยุดพักเสียง แบ่งตามวลีทำนองมีกลุ่มเสียงมากสุด 2 กลุ่มเสียง มีกลุ่มเสียงดังนี้

วลีทำนอง a มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง b มี 2 กลุ่มเสียง วลีทำนอง c มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง d มี 2 กลุ่มเสียง

แบ่งกลุ่มเสียงด้วยทำนองที่ขึ้นต้นเสียงและลงจบของกลุ่มเสียง สามารถจำแนกความแตกต่างกันได้ 6 กลุ่มเสียง ในแต่ละกลุ่มเสียงดำเนินทำนองจากเป็นกลุ่มทำนองเล็ก ๆ ได้ดังนี้

กลุ่มเสียงที่ 1 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง IV ลงจบด้วยเสียง II
กลุ่มเสียงที่ 2 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง IV
กลุ่มเสียงที่ 3 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง IV
กลุ่มเสียงที่ 4 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง VI ลงจบด้วยเสียง I
กลุ่มเสียงที่ 5 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง IV ลงจบด้วยเสียง II
กลุ่มเสียงที่ 6 กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง IV ลงจบด้วยเสียง IV

ลักษณะของกลุ่มเสียงทำนองร้อง แบ่งได้ดังแผนภูมิที่ 4.8

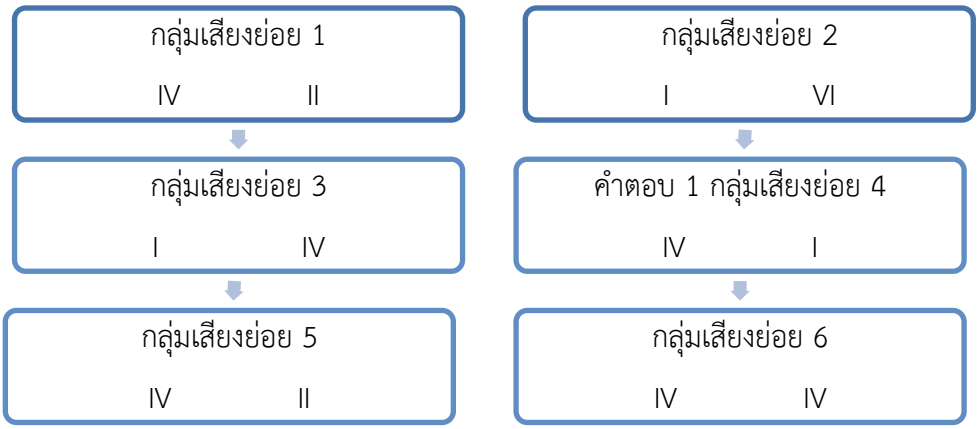

แผนภูมิที่ 4.8 แสดงกลุ่มเสียงทำนองร้อง เพลงอมมาจารีกำ

2.10 พิสัยของทำนองร้อง

ช่วงของเสียงร้องในเพลงดังกล่าวใช้โน้ตดังต่อไปนี้

D E♭ F G A B♭ C D

เสียงร้องที่ต่ำสุดอยู่ที่เสียง D ของหลักเสียง F Mixolydian เสียงร้องสูงสุดอยู่ที่เสียง D พิสัยทำนองร้องอยู่ระหว่าง D-D หรือคู่ 8 Perfect

2.11 การดำเนินทำนอง

การดำเนินทำนองในแต่ละกลุ่มเสียง มีการเคลื่อนตัวขึ้นลงแบบขั้น มีการประโดดขึ้นหรือลงเป็นคู่ 3 นอกจากช่วงเปลี่ยนเสียงจากกลุ่มเสียงย่อยไปยังกลุ่มเสียงย่อยอื่นมีการประโดดเพื่อเปลี่ยนกลุ่มเสียง

2.12 ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง

การวางคำร้องกับทำนองเพลง ใช้การวางแบบ syllabic คือหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง และการร้องแบบ Neumatic โดยหนึ่งพยางค์คำร้องมี 2 – 3 ทำนอง

2.12.1 การร้องแบบ Syllabic

เป็นการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง ในคำร้องแต่ละพยางค์มีเสียงบังคับคำร้องตามพยางค์คำร้อง หนึ่งพยางค์หนึ่งทำนอง

2.12.2 การร้องแบบ Neumatic

เป็นการขับร้องโดยขยายหนึ่งพยางค์คำร้อง ให้มีทำนอง 2 -3 ตัวโน้ต การร้องดังกล่าว มี 2 ลักษณะได้แก่ การร้องเอื้อนเสียง เพื่อให้พยางค์ของคำร้อง ลงตรงกับเสียงของโน้ตที่ต้องการ การร้องเอื้อนเสียง เป็นการลากเสียงของพยางค์เสียงที่เป็นคำปิด เพื่อให้มีเสียงยาวและมีความไพเราะมากขึ้น

จากตัวอย่างที่ 28 ในตำแหน่งที่ 1 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อหนึ่งทำนอง (Syllabic) ในตำแหน่งที่ 2 และ 4 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อ 2-3 ทำนอง (Neumatic)
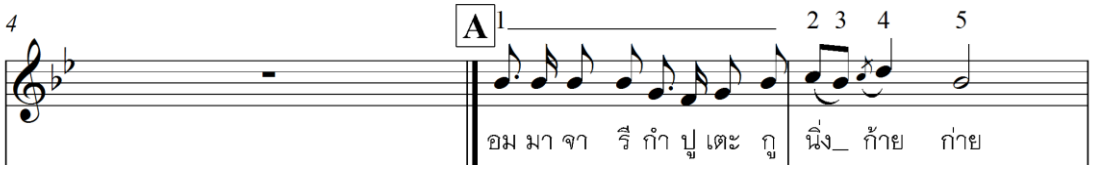
ตัวอย่างที่ 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องกับทำนอง เพลงอมมาจารีกำ

3. วิเคราะห์ เพลงที่ 3 ดียาโดนียา

คำร้อง :	ดีนาโดนียา ละเอกานาอาสันนูบา	ดียาโนดียา เอกานาอาสันนูเง (ซ้ำ)
	อำปนซายานา ฆาเร อาสันโนเง	ซูนู มาลายา
	ฮา ฮ้า ฮา ฮา ฮันซายา	โดะการานา ลาโฮตนสีปายา โดเร
สร้อย :	โฮ โฮ โฮย อีสีกิยานะบาโซ๊ะ	กิยานาบาโซ๊ะนะซ่าเร อา อา
	ฮะ ฮา อาไฮ ฮันซายา	โดะการานา ลาโฮตนสีปายาโดเร (ซ้ำตั้งแต่ต้น)

คำแปล โลกและโลก ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัวของมันว่า เป็นความไพศาลและเป็นสัจธรรมยิ่งกว่าเมื่อความเมื่อยล้าได้มาถึงทุกส่วนในกายข้า ย่อมมีความท้อถอยเกิดขึ้นได้ง่ายมาก หากจะยอมแพ้แก่มัน แต่การอยู่อย่างผู้รู้มีชัยนี่ซิยากยิ่ง

3.1 โครงสร้างเพลง

เพลงดียาโดนียา เป็นเพลง 3 ทำนอง แบ่งโครงสร้างเพลงออกได้ 5 ท่อนได้แก่ ท่อนนำเป็นการนำขับร้องด้วยรำมะนาแล้วส่งเข้าทำนองร้องท่อนที่ 1 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 2 (B), ทำนองร้องท่อนที่ 3 (C) หลังจากนั้นลงจบด้วยเสียงรำมะนาเช่นเดียวกัน โครงสร้างเพลงดังแผนภูมิที่ 4.9

แผนภูมิที่ 4.9 แสดงโครงสร้างเพลง ดียาโดนียา

3.2 ประโยคเพลง

โครงสร้างประโยคเพลง ในท่อนที่ 1 มี 2 ประโยคเพลงคือประโยคถามและประโยคตอบโดยร้องซ้ำทั้งสองประโยคอีกหนึ่งครั้ง

ท่อนที่ 2 ทำนอง B มี 4 ประโยคเพลงคือประโยคถาม1 ประโยคตอบ 1 ประโยคถาม 2 และประโยคตอบ 2

ท่อนที่ 3 เป็นทำนอง C มี 4 ประโยคเพลงเช่นเดียวกัน ประโยคเพลงในแต่ละท่อน ดังแผนภูมิที่ 4.10

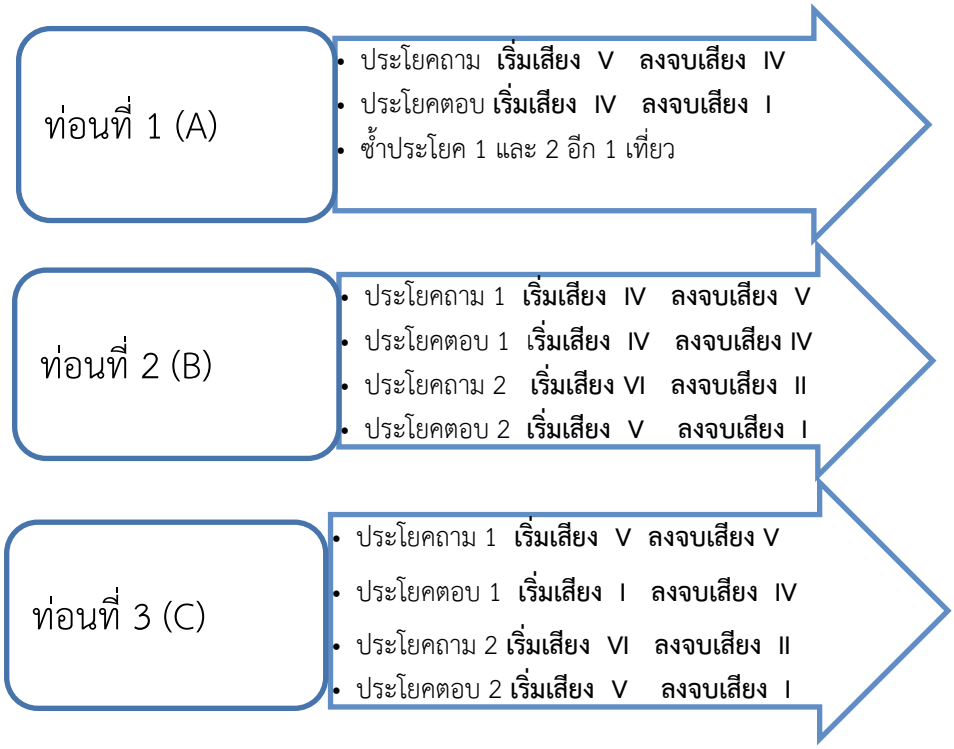

แผนภูมิที่ 4.10 แสดงการแบ่งประโยคเพลงและท่อนเพลง เพลงดียาโดนียา

3.3 บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง

การดำเนินทำนองอยู่ในหลักเสียง G Aeolian บันไดเสียงแบบ Hexatonic Scales ทำนองเพลงดียาโดนียา มีการใช้โน้ตในเพลงเพียง 6 เสียงดังนี้

G A B♭ C D F G

ทำนองเพลงดังกล่าวจัดอยู่ในหลักเสียง G Aeolian ซึ่งมีโน้ต

G A B♭ C D E♭ F G

การดำเนินทำนองไม่มีการผ่านเสียงลงเสียง E♭ ซึ่งเป็นเสียงที่ 6 ในบันไดเสียงเลย จึงจัดอยู่ในบันไดเสียง แบบ Hexatonic Scales

3.4 โครงสร้างทำนอง

โครงสร้างทำนอง แบ่งออกเป็น 3 ทำนองโดยแต่ละท่อนเพลงทีแนวทำนองที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

ท่อนที่ 1 เป็นทำนอง A ทำนองเดียว โดยมีวลีทำนอง 2 ทำนองและมีการพัฒนาแนวทำนอง วรรคเพลงเป็นประโยคคำถามและประโยคคำตอบ มีการซ้ำทำนองในท่อนที่ 1

ท่อนที่ 2 มีแนวทำนองที่แตกต่างกันออกไป ยังคงยึดวรรคเพลงแบบประโยคคำถามคำตอบเหมือนเดิม มีวลีทำนองใหม่ และการพัฒนาจากวลีทำนองเก่าในท่อนที่ 1

ท่อนที่ 3 มีทำนองที่แตกต่างออกไป โดยนำวลีทำนองจากท่อนที่ 1 และท่อนที่ 2 มาพัฒนาออกไปอีก มีการแบ่งวรรคเพลงเป็นประโยคถามตอบเช่นท่อนอื่นๆ โครงสร้างทำนองเพลงดังแผนภูมิที่ 4.11

3.5 วรรคเพลงและวลีของทำนอง

การแบ่งวรรคเพลงดียาโดนียา แบ่งวรรคเพลงทุกท่อนเพลง เป็น 4 วรรคเพลง ในแต่ละวรรคเพลงแบ่งเป็นวลีทำนองวรรคเพลงละ 2 วลีทำนอง เพลงดังกล่าวพบวลีทำนองเพลงที่แตกต่างกัน 6 วลีทำนอง วรรคเพลงและวลีทำนองมีดังนี้

ท่อนที่ 1 ทำนอง A แบ่งวรรคเพลงออกเป็น 4 วรรค

วรรคที่ 1 มีวลีทำนอง a, b

วรรคที่ 2 มีวลีทำนอง a, b1

วรรคที่ 3 ซ้ำวรรคที่ 1

วรรคที่ 4 ซ้ำวรรคที่ 2

ท่อนที่ 2 ทำนอง B แบ่งวรรคเพลงเป็น 4 วรรค

วรรคที่ 1 มีวลีทำนอง c, d

วรรคที่ 2 มีวลีทำนอง e, f

วรรคที่ 3 มีวลีทำนอง a1, b2

วรรคที่ 4 มีวลีทำนอง a2, b3

ท่อนที่ 3 ทำนอง C แบ่งวรรคเพลงเป็น 4 วรรค

วรรคที่ 1 มีวลีทำนอง a2, b4

วรรคที่ 2 มีวลีทำนอง e1, f1

วรรคที่ 3 มีวลีทำนอง a2, b2

วรรคที่ 4 มีวลีทำนอง a3,b3

ดังแผนภูมิที่ 4. 11 แสดงโครงสร้างทำนอง วรรคเพลงและวลีทำนอง

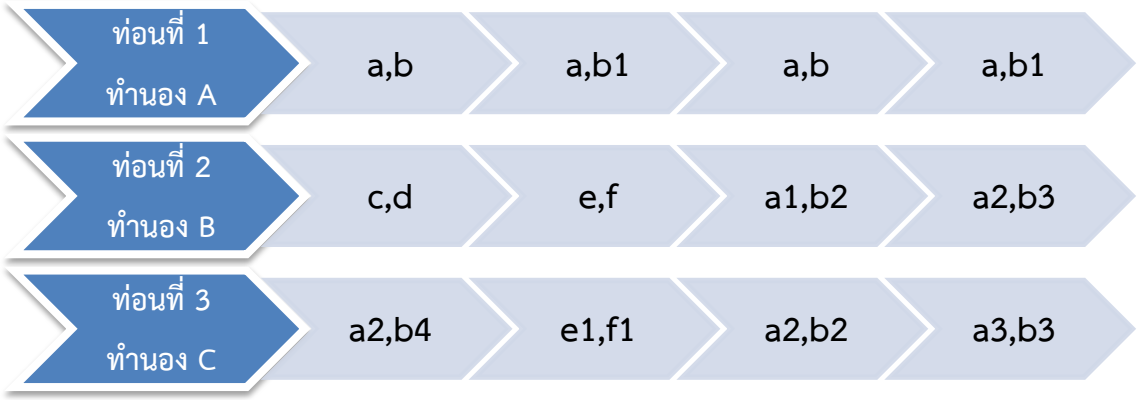

แผนภูมิที่ 4. 11 แสดงโครงสร้างทำนอง วรรคเพลงและวลีทำนอง เพลงดียาโดนียา

3.6 กระสวนจังหวะ

กระสวนจังหวะของรำมะนาในเพลงดียาโดนียา มี 7 กระสวนจังหวะหลักดังนี้

กระสวนจังหวะที่ 1 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่มมีกลุ่มละ 4 เสียง เริ่มด้วยมือขวา ในจังหวะตกที่ 1 การตีเน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 ของจังหวะ ดังตัวอย่างที่ 29 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1
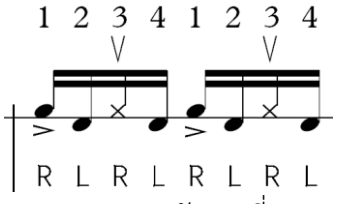
ตัวอย่างที่ 29 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 2 มีสองกลุ่มจังหวะโดยกลุ่มจังหวะแรกมี 4 เสียงกลุ่มจังหวะหลังมี 3 เสียง เริ่มด้วยมือขวาตีเสียง “ป๊ะ”ใน ตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 โดยกลุ่มเสียงที่ 2 ตีเพียง 3 เสียงดังตัวอย่างที่ 30

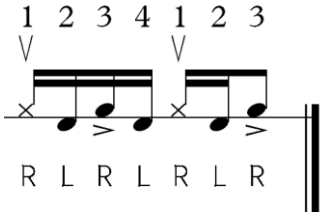

ตัวอย่างที่ 30 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 3 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 1 กลุ่ม กลุ่มละ 4 เสียงโดยตี มือขวาและซ้ายสลับกันไป ไม่มีการเน้นเสียง “ป๊ะ” ดังตัวอย่างที่ 31

ตัวอย่างที่ 31 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 4 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 เสียง การตีเริ่มด้วยมือขวาสลับกับมือซ้าย โดยกลุ่มเสียงแรก เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 กลุ่มเสียงหลังเน้นเสียง “ป๊ะ”ในตำแหน่ง 1 และ 3 และตีสลับวนไปเรื่อย ๆ ดังตัวอย่างที่ 32

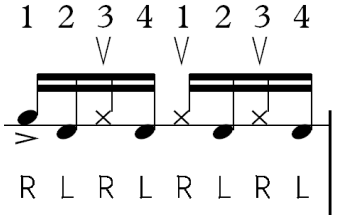

ตัวอย่างที่ 32 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 5 มี 2 กลุ่มจังหวะ กลุ่มแรกมี 4 เสียง กลุ่มที่ 2 ตี 3 เสียง การตีเน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 ของกลุ่มหลัง ดังตัวอย่างที่ 33

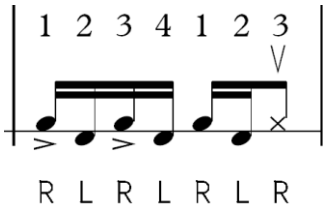

ตัวอย่างที่ 33 แสดงกระสวนจังหวะที่ 5 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 6 เป็นการตีรัวเสียง โดยตีด้วยมือขวาและซ้ายสลับกัน ใช้ตอนเปลี่ยนทำนองจากท่อนเพลงที่ 2 ไปยังท่อนเพลงที่ 3 ดังตัวอย่างที่ 34

ตัวอย่างที่ 34 แสดงกระสวนจังหวะที่ 6 เพลงดียาโดนียา

กระสวนจังหวะที่ 7 เป็นการตีเพื่อลงจบบทเพลงมี 2 กลุ่มเสียง กลุ่มเสียงแรกตี 4 เสียง กลุ่มเสียงหลังตี 3 เสียง โดยเน้นเสียง “ป๊ะ”ในตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่มเสียงที่ 1 และกลุ่มเสียงที่ 2 และลงจบเสียงสุดท้ายด้วยมือขวา ดังตัวอย่างที่ 35

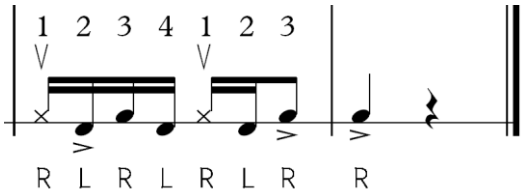

ตัวอย่างที่ 35 แสดงกระสวนจังหวะที่ 7 เพลงดียาโดนียา

3.7 กระสวนทำนอง

เพลงดียาโดนียา มีกระสวนทำนอง 6 กระสวนหลักโดยแบ่งตามวรรคเพลงและวลีทำนองดังนี้

กระสวนทำนอง a และ b ใช้ในท่อนที่ 1 ทำนอง A กระสวนทำนอง c, d, e และ f ใช้ในท่อนที 2 หรือทำนอง B จากตัวอย่าง 36 แสดงกระสวนทำนอง a ในตำแหน่งที่ 1 กระสวนทำนอง b ในตำแหน่งที่ 2
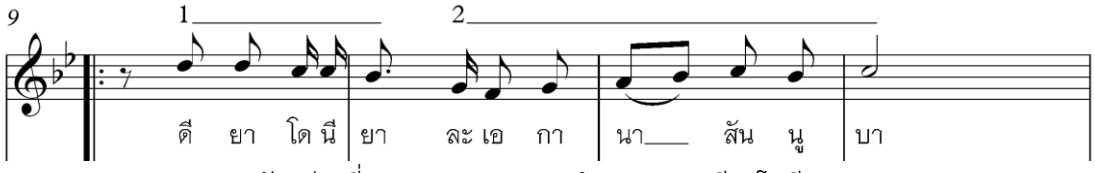
ตัวอย่างที่ 36 แสดงกระสวนทำนอง เพลงดียาโดนียา

3.8 การพัฒนาแนวทำนอง

จากกระสวนทำนองหลัก 6 กระสวนทำนอง พบว่ามีการพัฒนาแนวทำนองออกมาจากแนวทำนองหลัก 9 ทำนอง การพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว พัฒนาจากทำนองหลักคือ วลีทำนอง a, b, c, d, e และ f โดยพัฒนาวลีทำนอง a อีก 3 ทำนองได้แก่ a1, a2, a3 พัฒนาวลีทำนอง b อีก 4 ทำนองได้แก่ b1, b2, b3, และ b4 ทำนองหลัก e, f พัฒนาเพิ่มอีกอย่างละ 1 ทำนอง ส่วนทำนอง c, d ไม่มีการพัฒนาเพิ่มเติม

วิธีการพัฒนาแนวทำนองดังกล่าวมีรูปแบบดังนี้

3.8.1 การลดพยางค์โน้ต มีการลดพยางค์โน้ตในการพัฒนาแนวทำนอง จากวลีทำนอง a เป็น วลีทำนอง a1

3.8.2 การเพิ่มพยางค์โน้ต การพัฒนาวลีทำนองจาก e ไปยังวลีทำนอง e1 ใช้การเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากกว่าเดิม

3.8.3 การเปลี่ยนจังหวะของทำนอง พบว่ามีการพัฒนาวลีทำนองโดยการเปลี่ยนจังหวะของทำนอง จากวลีทำนอง f พัฒนาวลีทำนองไปสู่ f1

3.8.4 การเปลี่ยนเสียงทำนอง โดยยังยึดจังหวะของทำนองเหมือนเดิม ใช้พัฒนาแนวทำนองจำทำนอง b ไปทำนอง b1

3.8.5 การใช้รูปแบบผสมผสาน ในทำนอง b2 มีการพัฒนาแนวทำนองจากทำนองหลัก b ด้วยการลดพยางค์โน้ต ในช่วงต้นของวลีทำนองและการเพิ่มพยางค์โน้ตในตอนท้าย พร้อมกับเปลี่ยนเสียงทำนองตอนท้ายวลีทำนอง

3.9 กลุ่มเสียงทำนองร้อง

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามกลุ่มเสียงและการหยุดพักเสียง แบ่งตามวลีทำนองมีกลุ่มเสียงมากสุด 2 กลุ่มเสียง มีกลุ่มเสียงดังนี้

วลีทำนอง a, c และ e มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง b, d และ f มี 2 กลุ่มเสียง

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามการขึ้นต้นเสียงและการลงจบเสียงสุดท้ายของกลุ่มเสียง สามารถแบ่งออกตามกระสวนของทำนองร้องได้ 6 กลุ่มเสียง ดังนี้

กลุ่มเสียงที่ 1	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	IV	ลงจบด้วยเสียง	II
กลุ่มเสียงที่ 2	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง	IV
กลุ่มเสียงที่ 3	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง	IV
กลุ่มเสียงที่ 4	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	VI	ลงจบด้วยเสียง	I
กลุ่มเสียงที่ 5	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	IV	ลงจบด้วยเสียง	II
กลุ่มเสียงที่ 6	กลุ่มเสียงที่ขึ้นด้วยเสียง	IV	ลงจบด้วยเสียง	IV

3.10 พิสัยของทำนองร้อง

ช่วงของเสียงร้องในเพลงดังกล่าวใช้โน้ตดังต่อไปนี้

F G A B♭ C D F G

เสียงร้องที่ต่ำสุดอยู่ที่เสียง F ของหลักเสียง G Aeolian เสียงร้องสูงสุดอยู่ที่เสียง G พิสัยทำนองร้องอยู่ระหว่าง F-G หรือคู่ 9 major

3.11 การดำเนินทำนอง

การดำเนินทำนองในแต่ละกลุ่มเสียง มีการเคลื่อนตัวขึ้นลงแบบขั้น มีการประโดดขึ้นหรือลงเป็นคู่ 3 นอกจากช่วงเปลี่ยนเสียงจากกลุ่มเสียงย่อยไปยังกลุ่มเสียงย่อยอื่นมีการประโดดเพื่อเปลี่ยนกลุ่มเสียง

การดำเนินทำนองมีการกระโดดเสียงมากที่สุดในห้องที่ 44 ไปยังห้องที่ 45 โดยกระโดดเป็นคู่ 7 minor ดังตัวอย่างที่ 37 ตำแหน่งที่ 2 ไปยังตำแหน่งที่ 3 เป็นการกระโดดเสียงที่กว้างที่สุดในทำนองเพลง

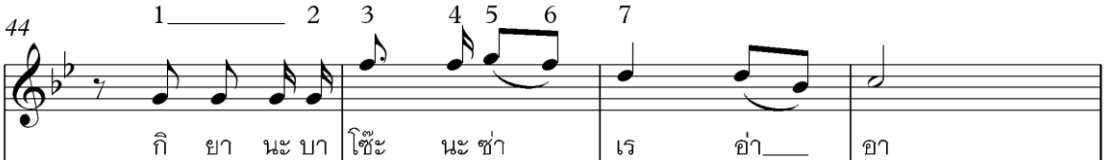

ตัวอย่างที่ 37 แสดงการดำเนินทำนองเพลง ดียาโดนียา

3.12 ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง

การวางคำร้องกับทำนองเพลงในเพลงดียาโดนียา ใช้การวางแบบ syllabic คือหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง และการร้องแบบ Neumatic โดยหนึ่งพยางค์คำร้องมี 2 – 3 ทำนอง

3.12.1 การร้องแบบ Syllabic

เป็นการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง ในคำร้องแต่ละพยางค์มีเสียงบังคับคำร้องตามพยางค์คำร้อง หนึ่งพยางค์หนึ่งทำนอง

3.12.2 การร้องแบบ Neumatic

เป็นการขับร้องโดยขยายหนึ่งพยางค์คำร้อง ให้มีทำนอง 2 -3 ตัวโน้ต การร้องดังกล่าว มี 2 ลักษณะได้แก่ การร้องเอื้อนเสียงเพื่อให้พยางค์ของคำร้องลงตรงกับเสียงของโน้ตที่ต้องการ

ในตัวอย่างที่ 38 ในตำแหน่งที่ 1, 2, 3, 4 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อหนึ่งทำนอง (Syllabic) ในตำแหน่งที่ 6 และ 7 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อ 2-3 ทำนอง (Neumatic) โดยการเอื้อนเสียงให้สูงขึ้นแล้วลากลงให้ตรงกับเสียงในตำแหน่งที่ 8
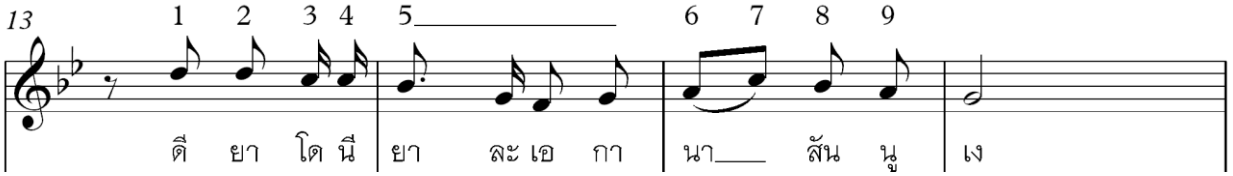
ตัวอย่างที่ 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องกับทำนอง เพลงดียาโดนียา

3.12.3 การร้องแบบ Melismatic

เป็นการร้องโดยหนึ่งพยางค์คำร้องมีทำนองมากกว่า 3 ทำนองขึ้นไป ในบทเพลงดียาโดนียา มีการลากเสียงจากเสียงสูงลงมาหาเสียงต่ำโดยใช้คำร้องเพียงหนึ่งพยางค์ โดยใช้คำว่า “โอ” แล้วลากเสียงลงมา ดังตัวอย่างที่ 39 ตำแน่งที่ 1 เป็นการออกออกเสียงแรก ส่วนตำแหน่งที่ 2, 3, 4 เป็นการลากเสียงลงมาเพื่อมายังเสียงในตำแหน่งที่ 5 โดยใช้คำเดียวของเสียงในตำแหน่งที่ 1
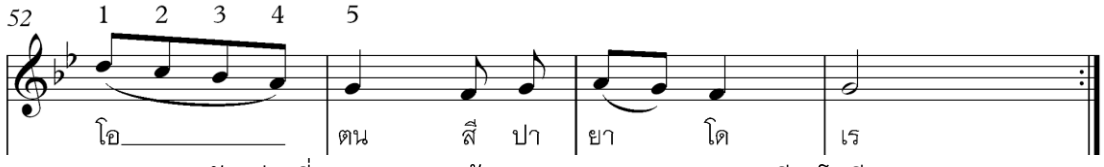
ตัวอย่างที่ 39 แสดงการร้องแบบ Melismatic เพลงดียาโดนียา

4 วิเคราะห์ เพลงที่ 4 ซีฟาดดาริกันตง

คำร้อง	ซีฟาดดารีกันตง ซาเฟดดางันชูยี (ซ้ำ) เสาดารา นันติซายา โตะนันตี (ซ้ำ)
สร้อย	เอาโกยามี โอระดำกียาเย (ซ้ำ) มาลาลากีโย ลากีโยลา ดาราเกาเอ (ซ้ำ)
คำแปล	คุณลักษณะแห่งความบริสุทธิ์ และสายสัมพันธ์ของการเป็นพี่น้องกัน ได้มียอดหญิงผู้ญ.สืบทอดเจตนารมณ์อันบริสุทธ์อย่างเหนียวแน่น เพื่อสตรีเจริญตามจนเรียกว่าเป็นกุลสตรี จงปฏิบัติเถิด แม้แบบอย่างนี้จะผ่านมาเป็นเวลาที่สุดแสนยาวนานก็ตาม

4.1 โครงสร้างเพลง

เพลงซีฟาดดาริกันตง เป็นเพลงทำนองเดียวหรือทำนอง A สามารถแบ่งโครงสร้างเพลงออกได้ 6 ท่อนได้แก่ ท่อนนำเป็นการนำขับร้องด้วยรำมะนาแล้วส่งเข้าทำนองร้องท่อนที่ 1 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 2 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 3 (A1), ทำนองร้องท่อนที่ 4 (A) หลังจากนั้นลงจบด้วยเสียงรำมะนา โครงสร้างเพลงดังแผนภูมิที่ 4.12

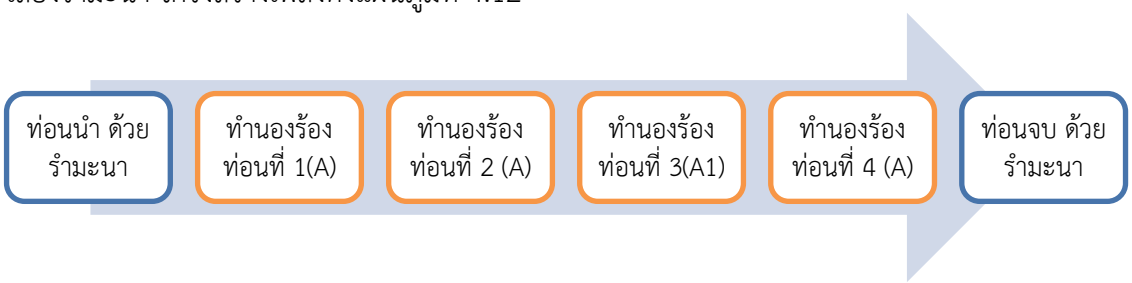

แผนภูมิที่ 4.12 แสดงโครงสร้างเพลงซีฟาดดาริกันตง

4.2 ประโยคเพลง

โครงสร้างประโยคเพลง แบ่งประโยคเพลงได้ 2 ประโยคเพลงในแต่ละท่อนได้แก่ท่อนที่ 1 (A) มี 2 ประโยคเพลง เป็นประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยค ทำนอง a, b เป็นประโยคคำถาม ส่วนทำนอง c เป็นประโยคคำตอบ

ในท่อนที่ 3 (A1) เช่นเดียวกับท่อนที่ 1 คือมี 2 ประโยคเพลง คือประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยคเช่นเดียวกัน ดังแผนภูมิที่ 4.13

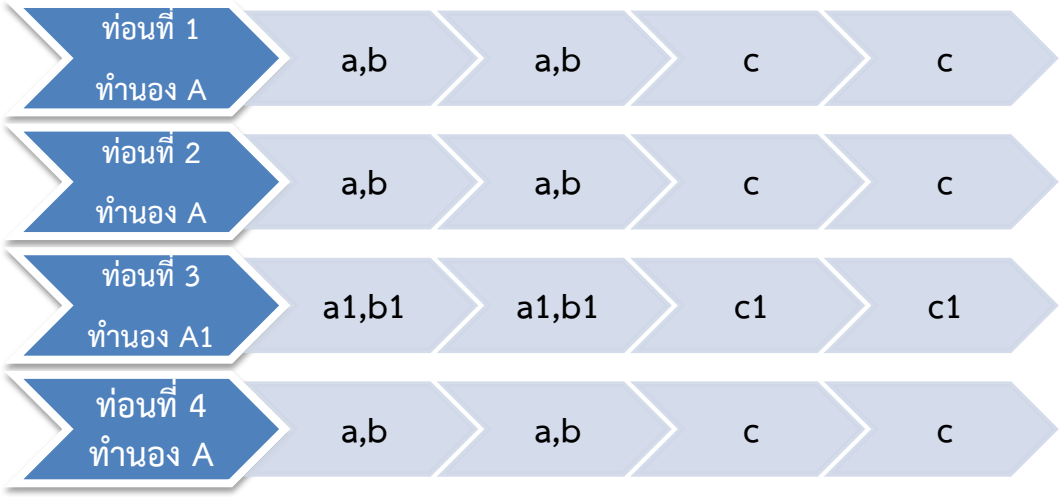

แผนภูมิที่ 4.13 ประโยคเพลง ซีฟาดดารีกันตง

4.3 บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง

การดำเนินทำนองอยู่ในหลักเสียง G Ionian บันไดเสียงแบบ Diatonic Scales ทำนองเพลงซีฟาดดารีกันตง มีการใช้โน้ตในเพลง 7 เสียงดังนี้

G A B C D E F♯ G

ทำนองเพลงดังกล่าวจัดอยู่ในหลักเสียง G Ionian แบบ Diatonic Scales

4.4 โครงสร้างทำนอง

โครงสร้างทำนอง แบ่งทำนองเพลงเป็น 4 ท่อนเพลง ในแต่ละท่อนเพลงมี 2 วรรคเพลง เมื่อร้องวรรคที่ 1 จบ มีการซ้ำวรรคที่ 1 อีกครั้ง แล้วเข้าวรรคที่ 2 เมื่อจบวรรคที่ 2 จะร้องซ้ำวรรคที่ 2 อีกครั้งเช่นเดียวกัน

ท่อนเพลงทั้ง 4 มีเพียงทำนองเดียว ท่อนเพลงที่ 1 กับท่อนเพลงที่ 2 เป็นทำนองเดียวกัน ท่อนที่ 3 เป็นทำนองเพลงที่พัฒนามาจากแนวทำนองท่อนที่ 1 ส่วนท่อนที่ 4 เป็นการดำเนินทำนองซ้ำกับท่อนเพลงที่ 1

โครงสร้างทำนองพบว่าเป็นเพลงที่มีทำนองเดียว ใช้การพัฒนาแนวทำนองออกไปในท่อนที่ 3 อย่างเดียว ตามแผนภูมิที่ 4. 14

4.5 วรรคเพลงและวลีของทำนอง

การแบ่งวรรคเพลงซีฟาดดารีกันตง แบ่งวรรคเพลงในท่อนที่ 1 เป็น 2 วรรคเพลง วรรคเพลงมี วลีทำนองที่คล้ายกัน สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะประโยคถามกับประโยคตอบ แยกออกเป็นวลีทำนองได้ 2 วลีทำนองในแต่ละวรรคเพลงดังนี้

ท่อนเพลงที่ 1 มี 2 วรรคเพลง ในวรรคเพลงที่ 1 ประโยคคำถาม แบ่งวลีทำนองเป็น 2 วลีทำนอง เมื่อจบวรรคเพลงที่ 1 มีการร้องซ้ำอีกครั้งแล้วเข้าวรรคเพลงที่ 2 มีวลีทำนองเพียงวลีเดียว เมื่อจบวรรคเพลงที่ 2 จะร้องซ้ำวรรคเพลงที่ 2 อีกหนึ่งครั้งเช่นเดียวกัน

ท่อนเพลงที่ 2 เป็นการร้องซ้ำเหมือนท่อนเพลงที่ 1

ท่อนเพลงที่ 3 เป็นการพัฒนาแนวทำนองมี 2 วรรคเพลงเช่นเดียวกับท่อนที่ 1 โดยวลีทำนองที่พัฒนาออกมาจากวลีทำนองในท่อนที่ 1

ท่อนเพลงที่ 4 เป็นการร้องซ้ำท่อนที่ 1 อีกหนึ่งครั้ง ดังแผนภูมิที่ 4.14

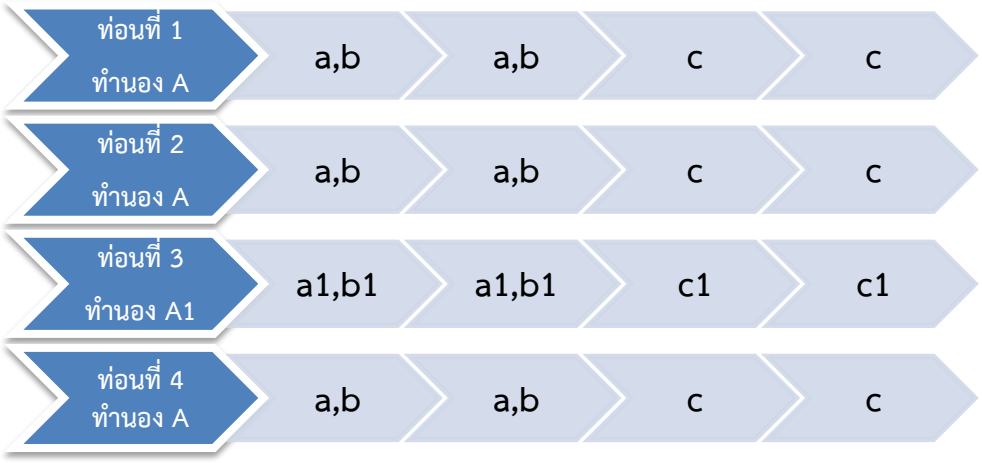

แผนภูมิที่ 4.14 แสดงโครงสร้างเพลง วรรคเพลงและวลีทำนอง เพลงซีฟาดดารีกันตง

4.6 กระสวนจังหวะ

กระสวนจังหวะของรำมะนาในเพลงซีฟาดดารีกันตงพบว่ามี 7 กระสวนจังหวะดังนี้

กระสวนจังหวะที่ 1 เป็นกระสวนจังหวะเปิดเพื่อนำเข้าทำนองร้อง กระสวนจังหวะนำเข้าเป็นกระสวนจังหวะแบบยาวมี 5 จังหวะ แบ่งเป็น 5 กลุ่มเสียง กลุ่มเสียงละ 1 จังหวะ

เปิดกระสวนจังหวะด้วยเสียง “เทิ่ง” ในจังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2 ตีเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3 ตามด้วยเสียง “เพิ่ง”

จังหวะที่ 3 มี 4 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ตำแหน่งที่ 3

จังหวะที่ 4 มี 4 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ตำแหน่งที่ 1

จังหวะที่ 5 มี 4 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ตำแหน่งที่ 1 และ 3

หลังจากนั้นเริ่มตีในจังหวะที่ 1 และวนไปเรื่อย ๆ ดังตัวอย่างที่ 40 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1 กระสวนจังหวะนำเข้าเพลง

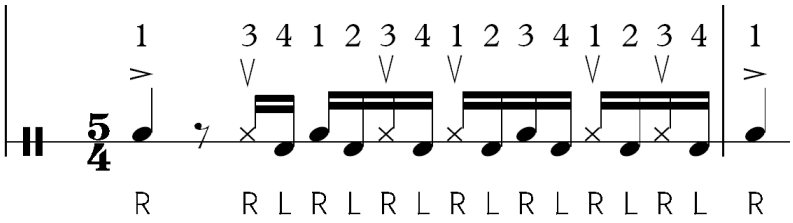

ตัวอย่างที่ 40 แสดงกระสวนจังหวะที่ 1 กระสวนจังหวะนำเข้าเพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 2 แบ่งกระสวนจังหวะเป็น 2 กลุ่มเสียง โดยตีสีเสียงในหนึ่งจังหวะเน้นเสียง “ป๊ะ”ใน ตำแหน่งเสียงที่ 3 ของจังหวะที่ 1 และจังหวะที่ 2 ดังตัวอย่างที่ 41 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2

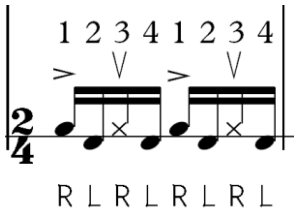

ตัวอย่างที่ 41 แสดงกระสวนจังหวะที่ 2 เพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 3 แบ่งเป็นกลุ่มจังหวะ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 1 จังหวะ จังหวะที่ 1 มี 4 ตำแหน่งเสียง ส่วนจังหวะที่ 2 มี 3 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่มจังหวะที่ 1 และ 2 ดังตัวอย่างที่ 42 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3

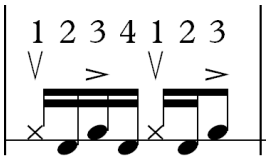

ตัวอย่างที่ 42 แสดงกระสวนจังหวะที่ 3 เพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 4 เป็นการตีในการขับร้องในวรรคเพลงและวลีทำนอง โดยแบ่งกระสวนจังหวะเป็น 2 ห้องเพลง รวมเป็น 4 กลุ่มจังหวะ จังหวะที่ 1 ถึง 3 จังหวะละ 4 ตำแหน่งเสียง ส่วนจังหวะที่ 4 มี 3 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่มจังหวะที่ 2 และ 4 ดังตัวอย่างที่ 43 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4

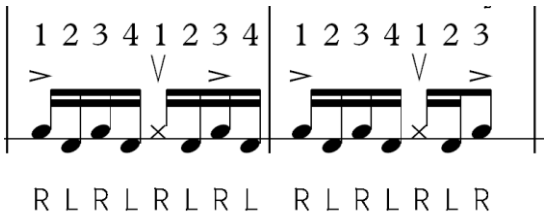

ตัวอย่างที่ 43 แสดงกระสวนจังหวะที่ 4 เพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 5 เป็นการตี เพื่อลงจบในแต่ละท่อนเพลง เหมือนการตีส่งเพื่อเข้าท่อนเพลงต่อไป แบ่งกลุ่มจังหวะเป็น 2 กลุ่ม โดยตีเสียง “เทิ่ง” กับเสียง “เพิ่ง” สลับมือขวากับมือซ้าย ดังตัวอย่างที่ 44 แสดงกระสวนจังหวะที่ 5

ตัวอย่างที่ 44 แสดงกระสวนจังหวะที่ 5 จังหวะจบท่อนเพลง เพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 6 แบ่งกลุ่มเสียงเป็น 2 กลุ่มเสียง กลุ่มเสียงละ 1 จังหวะ ในหนึ่งกลุ่มเสียงตี 4 ตำแหน่ง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ของทุกกลุ่มเสียงและตีวนไปเรื่อย ๆ ดังตัวอย่างที่ ดังตัวอย่างที่ 45

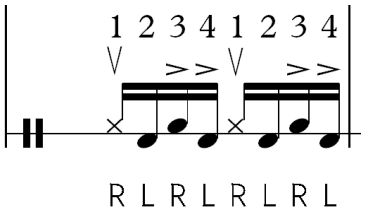

ตัวอย่างที่ 45 แสดงกระสวนจังหวะที่ 6 เพลงซีฟาดดารีกันตง

กระสวนจังหวะที่ 7 เป็นกระสวนจังหวะจบ แบ่งกลุ่มเสียงเป็น 2 กลุ่มเสียง กลุ่มเสียงละ 1 จังหวะ กลุ่มเสียงแรกมี 4 ตำแหน่งเสียง กลุ่มเสียงหลังมี 3 ตำแหน่งเสียง เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ของกลุ่มเสียงทั้งสองกลุ่มและลงจบด้วยเสียง “เทิ่ง” ด้วยมือขวา เป็นการตีเพื่อลงจบ ดังตัวอย่างที่ 46

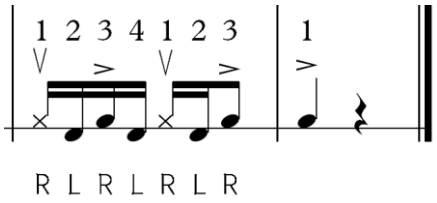

ตัวอย่างที่ 46 แสดงกระสวนจังหวะที่ 7 กระสวนจังหวะจบ เพลงซีฟาดดารีกันตง

4.7 กระสวนทำนอง

มีกระสวนทำนอง 6 กระสวนทำนองหลัก โดยกระสวนทำนองเกิดตามทำนองหลักและการพัฒนาแนวทำนอง ตามวลีทำนอง ดังนี้

ท่อนที่ 1 มีกระสวนทำนอง 3 กระสวนทำนอง ได้แก่กระสวนทำนอง a, b และ c

ท่อนที่ 3 มีกระสวนทำนอง 3 กระสวนทำนอง เป็นกระสวนทำนองที่เกิดจากการพัฒนาแนวทำนองจากท่อนที่ 1 ได้แก่ กระสวนทำนอง a1, b1และ c1 ดังตัวอย่างที่ 47 ตำแหน่งที่ 1 แสดงกระสวนทำนอง a ตำแหน่งที่ 2 แสดงกระสวนทำนอง b

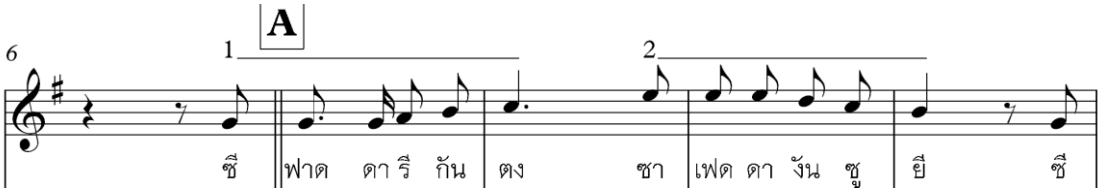

ตัวอย่างที่ 47 แสดงกระสวนทำนองที่ 1และ 2 เพลงซีฟาดดารีกันตง

4.8 การพัฒนาแนวทำนอง

การพัฒนาแนวทำนองมีการพัฒนาจากวรรคเพลงและวลีทำนองหลัก จากวลีทำนองหลัก 3 วลีทำนอง มีการพัฒนาออกไปอีก 3 วลีทำนอง ได้แก่วลีทำนอง a พัฒนาออกไปเป็น a1 วลีทำนอง b พัฒนาเป็น b1 และวลีทำนอง c พัฒนาเป็น c1 การพัฒนาแนวทำนองดังกล่าว มีรูปแบบดังนี้

4.8.1 การลดพยางค์โน้ต

เป็นการลดตัวโน้ตให้น้อยลงจากแนวทำนองหลัก จากวลีทำนองหลัก a เมื่อพัฒนาทำนองเป็น a1 มีการลดโน้ตลง

4.8.2 การเพิ่มพยางค์โน้ต

เป็นการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากขึ้นจากทำนองหลัก ในทำนอง b เมื่อพัฒนาทำนอง เป็น b1 มีการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากกว่าเดิมตามพยางค์คำร้อง

4.8.3 การเปลี่ยนจังหวะ

เป็นการเปลี่ยนจังหวะของพยางค์เสียงให้เร็วขึ้นหรือช้าลงกว่าเดิม ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับการใช้โน้ตล้ำหรือโน้ตเหลื่อม ในเพลงดังกล่าว มีการเปลี่ยนจังหวะให้เร็วขึ้น จากวลีทำนอง b เพื่อพัฒนาเป็นวลีทำนอง b1

4.8.4 การเปลี่ยนเสียง

มีการเปลี่ยนเสียงของวลีทำนองเมื่อมีการพัฒนาแนวทำนอง โดยเฉพาะวลีทำนอง c เมื่อพัฒนาแนวทำนองเป็น c1 โดยวิธีการเปลี่ยนเสียงของวลีทำนองจากเดิมแต่ยังคงจังหวะแบบเดิมไว้ จากตัวอย่าง 48 เป็นการพัฒนาแนวทำนองจากวลีทำนอง a และ b เป็น a1 และ b1

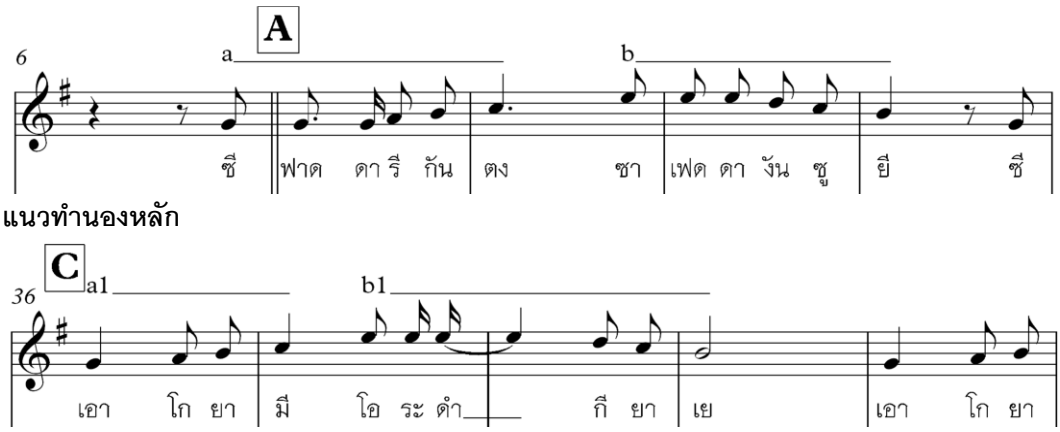

ตัวอย่างที่ 48 แสดงพัฒนาทำนอง เพลงซีฟาดดารีกันตง

4.9 กลุ่มเสียงทำนองร้อง

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามกลุ่มเสียงและการหยุดพักเสียงได้ 11 กลุ่มเสียง ในแต่ละกลุ่มเสียงแยกตามวลีทำนองได้ดังนี้

วลีทำนอง a มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง b มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง c มี 3 กลุ่มเสียง

วลีทำนอง a1 มี 1 กลุ่มเสียงวลีทำนอง b1 มี 2 กลุ่มเสียงวลีทำนอง c1 มี 3 กลุ่มเสียง การขึ้นต้นและลงท้ายกลุ่มเสียงมี ดังนี้

วลีทำนอง a	กลุ่มเสียงที่ 1	ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง IV
วลีทำนอง b	กลุ่มเสียงที่ 2	ขึ้นด้วยเสียง	VI	ลงจบด้วยเสียง III
วลีทำนอง c	กลุ่มเสียงที่ 3	ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง II
	กลุ่มเสียงที่ 4	ขึ้นด้วยเสียง	II	ลงจบด้วยเสียง III
	กลุ่มเสียงที่ 5	ขึ้นด้วยเสียง	II	ลงจบด้วยเสียง I
วลีทำนอง a1	กลุ่มเสียงที่ 6	ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง IV
วลีทำอนง b1	กลุ่มเสียงที่ 7	ขึ้นด้วยเสียง	VI	ลงจบด้วยเสียง V
	กลุ่มเสียงที่ 8	ขึ้นด้วยเสียง	V	ลงจบด้วยเสียง III
วลีทำนอง c1	กลุ่มเสียงที่ 9	ขึ้นด้วยเสียง	VII	ลงจบด้วยเสียง VII
	กลุ่มเสียงที่ 10	ขึ้นด้วยเสียง	VII	ลงจบด้วยเสียง III
	กลุ่มเสียงที่ 11	ขึ้นด้วยเสียง	I	ลงจบด้วยเสียง I

4.10 พิสัยของทำนองร้อง

ช่วงของเสียงร้องในเพลงดังกล่าวใช้โน้ตดังต่อไปนี้

F♯ G A B C D E

เสียงร้องที่ต่ำสุดอยู่ที่เสียง F♯ ของหลักเสียง G Ionian เสียงร้องสูงสุดอยู่ที่เสียง E พิสัยทำนองร้องอยู่ระหว่าง F♯-E หรือคู่ 7 Minor

4.11 การดำเนินทำนอง

การดำเนินทำนองในแต่ละกลุ่มเสียง มีการเคลื่อนตัวขึ้นลงแบบขั้น มีการประโดดขึ้นหรือลงเป็นคู่ 3 นอกจากช่วงเปลี่ยนเสียงจากกลุ่มเสียงย่อยไปยังกลุ่มเสียงย่อยอื่นมีการประโดดเพื่อเปลี่ยนกลุ่มเสียง

4.12 ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง

การวางคำร้องกับทำนองเพลง ใช้การวางแบบ syllabic คือหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง และการร้องแบบ Neumatic โดยหนึ่งพยางค์คำร้องมี 2 – 3 ทำนอง

4.12.1 การร้องแบบ Syllabic

เป็นการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง ในคำร้องแต่ละพยางค์มีเสียงบังคับคำร้องตามพยางค์คำร้อง หนึ่งพยางค์หนึ่งทำนอง

4.12.2 การร้องแบบ Neumatic

เป็นการขับร้องโดยขยายหนึ่งพยางค์คำร้อง ให้มีทำนอง 2 -3 ตัว ด้วยการร้องเอื้อนเสียง เพื่อให้พยางค์ของคำร้อง ลงตรงกับเสียงของโน้ตที่ จากตัวอย่างที่ 49 ในตำแหน่งที่ 1 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อหนึ่งทำนอง (Syllabic) ในตำแหน่งที่ 2 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อ 2-3 ทำนอง (Neumatic)
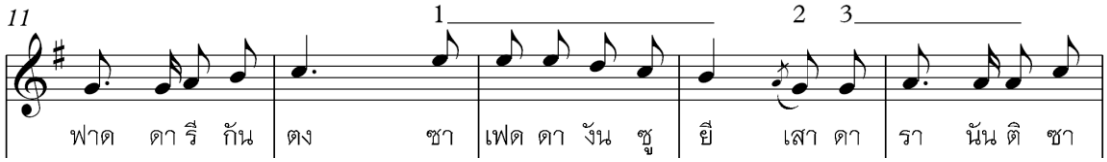
ตัวอย่างที่ 49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องกับทำนอง เพลงซีฟาดดารีกันตง

5 วิเคราะห์เพลงที่ 5 ฮอดามี (เพลงอำลา)

คำร้อง ฮอดามี ดานูดานูรีเส บิลังกาเลดีดาลำฟาเร่ (ซ้ำ) มินตาอำปนสายานะบาเละ บาเละสายาดีดา ลำปาเร่ (ซ้ำ)

สร้อย ยม ยม การิยม คารอโอยดำเซ่ (ซ้ำ) มาลากีโยน กีโยนล่า ด่ารากาเอ่ (ซ้ำ)

คำแปล เหมือนแผ่นดิน อันอุดมได้ด้วยพืชพันธ์ธัญญาหาร นี้มีโชคลาภโปรยหว่านอยู่สุดคณานับได้ข้าจำใจจากถิ่นนี้แล้ว และเดินทางกลับโดยอาศัยสายน้ำ ด้วยความห่วงหาและอาลัยต่อกัน หากข้าสมควรถอดใจวางไว้เบื้องหน้าท่านได้ ข้าก็จะถอดเพื่อเป็นพยานยืนยันในความมีเจตนาอันบริสุทธิ์

5.1 โครงสร้างเพลง

เพลงซีฮอดามี เป็นเพลงทำนองเดียว คือทำนอง A สามารถแบ่งโครงสร้างเพลงออกได้ 5 ท่อนได้แก่ ท่อนนำเป็นการนำขับร้องด้วยรำมะนาแล้วส่งเข้าทำนองร้องท่อนที่ 1 (A), ทำนองร้องท่อนที่ 2 (A1), ทำนองร้องท่อนที่ 3 (A2), หลังจากนั้นลงจบด้วยเสียงรำมะนา โครงสร้างเพลงดังแผนภูมิที่ 4.15

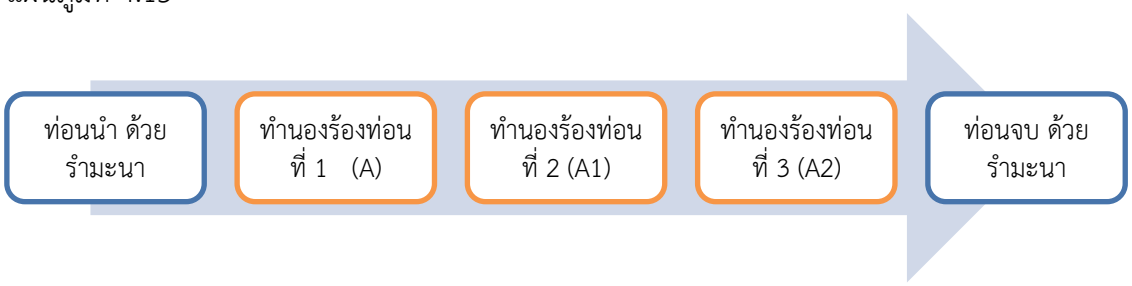

แผนภูมิที่ 4.15 แสดงโครงสร้างเพลงฮอดามี

5.2 ประโยคเพลง

เพลงฮอดามี แบ่งประโยคเพลงได้ 2 ประโยคเพลงในแต่ละท่อน ดังนี้

ท่อนที่ 1 (A) มี 2 ประโยคเพลง เป็นประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยค ทำนอง a, b เป็นประโยคคำถาม ส่วนทำนอง c,d เป็นประโยคคำตอบ เมื่อร้องจบในท่อนที่ 1 แล้ว ร้องซ้ำทำนองท่อนที่ 1 อีกครั้ง

ในท่อนที่ 2 (A1). ท่อนที่ 3 (A2) เช่นเดียวกับท่อนที่ 1 คือมี 2 ประโยคเพลง คือ ประโยคคำถาม 1 ประโยคและประโยคคำตอบ 1 ประโยคเช่นเดียวกัน ดังแผนภูมิที่ 4.16

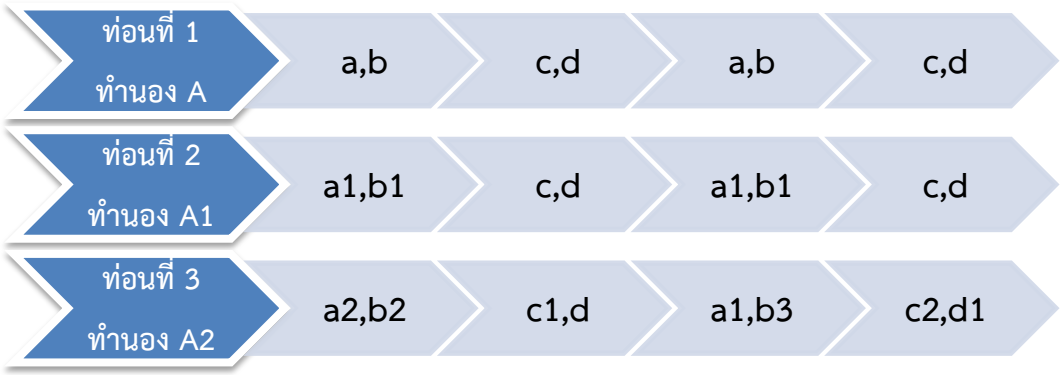

แผนภูมิที่ 4.16 ประโยคเพลงฮอดามี

5.3 บันไดเสียง, หลักเสียงและโหมดเสียง

การดำเนินทำนองเพลงฮอดามี อยู่ในหลักเสียง B Aeolian บันไดเสียงแบบ Hexatonic Scales เพลงดังกล่าว มีการใช้โน้ตในเพลงเพียง 6 เสียงดังนี้

B C♯ D E F♯ A

ทำนองเพลงดังกล่าวจัดอยู่ในหลักเสียง B Aeolian แบบ Hexatonic Scales

5.4 โครงสร้างทำนอง

โครงสร้างทำนอง แบ่งทำนองเพลงเป็น 3 ท่อนเพลง ในแต่ละท่อนเพลงมี 2 วรรคเพลง เมื่อร้องวรรคที่ 1 และ วรรคที่ 2 จบ มีการซ้ำตั้งแต่วรรคที่ 1 อีกครั้งแล้วเข้าท่อนต่อไป

ท่อนเพลงทั้ง 3 ท่อน มีเพียงทำนองเดียว ท่อนเพลงที่ 1 เป็นทำนองหลัก ท่อนเพลงที่ 2, 3 เป็นทำนองที่ถูกพัฒนามาจากทำนองเพลงในท่อนที่ 1

โครงสร้างทำนองพบว่าเป็นเพลงที่มีทำนองเดียว ใช้การพัฒนาแนวทำนองออกไปตามแผนภูมิที่ 4. 17

5.5 วรรคเพลงและวลีของทำนอง

การแบ่งวรรคเพลงและวลีทำนอง เพลงฮอดามี แบ่งวรรคเพลงได้ท่อนเพลงละ 2 วรรคเพลง มีวลีทำนอง 4 วลีทำนองดังนี้

ท่อนเพลงที่ 1 ทำนอง A มี 4 วลีทำนองหลัก ได้แก่ วลีทำนอง a, b, c และ d

ท่อนที่ 2, 3 และ 4 ใช้วลีทำนองจาก ท่อนที่ 1 ซึ่งเป็นทำนอง A มาพัฒนาแนวทำนองออกไปเป็น 8 วลีทำนองที่แตกต่างกันคือ วลีทำนอง a1, a2, b1, b2, b3, c1, c2 และ d1 ดังแผนภูมิที่ 4. 17

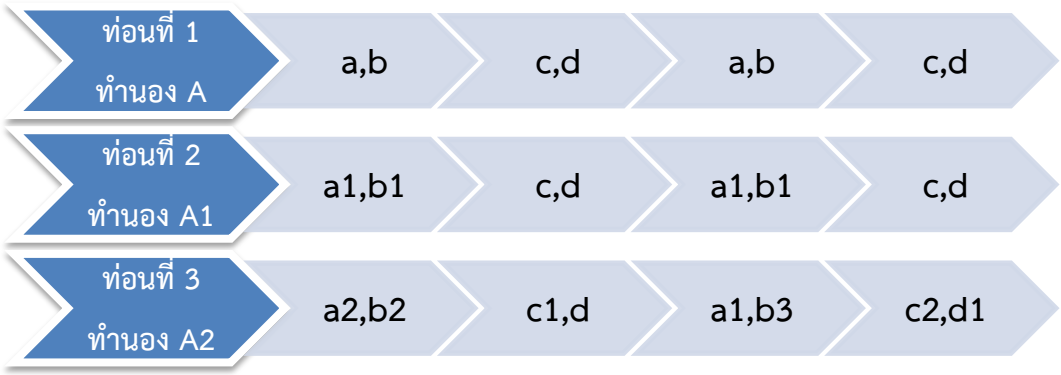

แผนภูมิที่ 4.17 แสดงโครงสร้างเพลง วรรคเพลงและวลีทำนอง เพลงฮอดามี

5.6 กระสวนจังหวะ

กระสวนจังหวะของรำมะนาในเพลงฮอดามี จำแนกได้ 5 กระสวนจังหวะหลัก ในแต่ละกระสวนจังหวะมีรูปแบบดังนี้

กระสวนจังหวะที่ 1 เป็นกลุ่มจังหวะตี 3 เสียง โดยเริ่มด้วยมือขวา เสียง “เพิ่ง”ในตำแหน่งเสียงที่ 1 และเสียง “เพิ่ง” ในตำแหน่งที่ 3 , เสียง “เทิ่ง” ตำแหน่งที่ 4

กระสวนจังหวะที่ 2 เป็นกลุ่มจังหวะ 4 เสียง ตีมือขวาและซ้ายสลับกัน เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 3

กระสวนจังหวะที่ 3 เป็นกลุ่มจังหวะ 3 เสียง ตีมือขวาเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 ตีเสียง “เพิ่ง” และ “เทิ่ง” ตำแหน่งที่ 2 และ 3

กระสวนจังหวะที่ 4 เป็นกลุ่มจังหวะ 4 เสียง ตีด้วยมือขวาซ้ายสลับกัน ไม่มีการเน้นเสียง “ป๊ะ”

กระสวนจังหวะที่ 5 เป็นกลุ่มจังหวะ 4 เสียง ตีด้วยมือขวา ซ้ายสลับกัน เน้นเสียง “ป๊ะ” ในตำแหน่งที่ 1 และ 3

รูปแบบกระสวนจังหวะ ดังตัวอย่างที่ 50

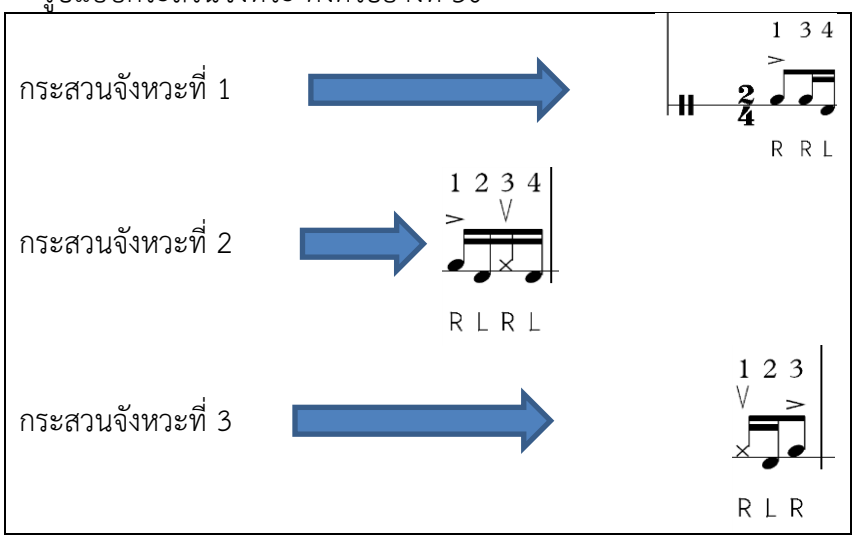

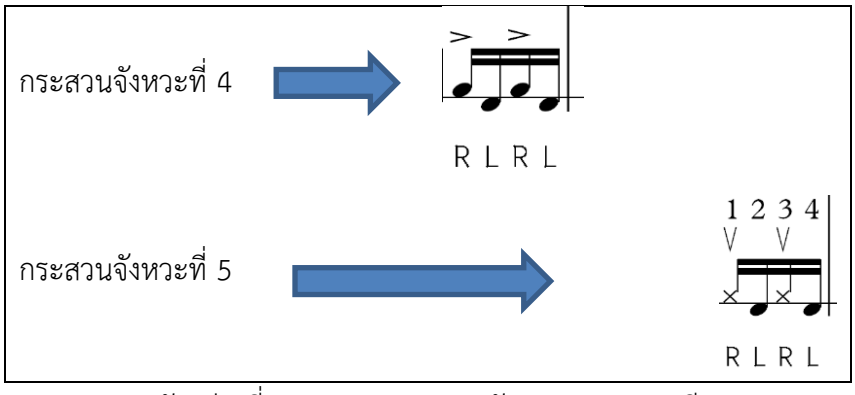

ตัวอย่างที่ 50 แสดงกระสวนจังหวะเพลงฮอดามี

5.7 กระสวนทำนอง

มีกระสวนทำนอง 4 กระสวนทำนองหลัก ได้พัฒนาแนวทำนองออกไปอีก 8 กระสวนทำนอง ตามวลีทำนอง ดังนี้

ท่อนที่ 1 มีกระสวนทำนอง 4 กระสวนทำนอง ได้แก่กระสวนทำนอง a, b, c และ d

ท่อนที่ 2 มีกระสวนทำนองที่เกิดจากการพัฒนาแนวทำนอง 2 กระสวนทำนอง ได้แก่ กระสวนทำนอง a1, b1

ท่อนที่ 3 มีกระสวนทำนองที่เกิดจากการพัฒนาแนวทำนอง 6 กระสวนทำนอง ได้แก่ กระสวนทำนอง a2, b2, b3, c1, c2 และ d1

จากตัวอย่างแสดงกระสวนทำนองหลัก a, b, c และd

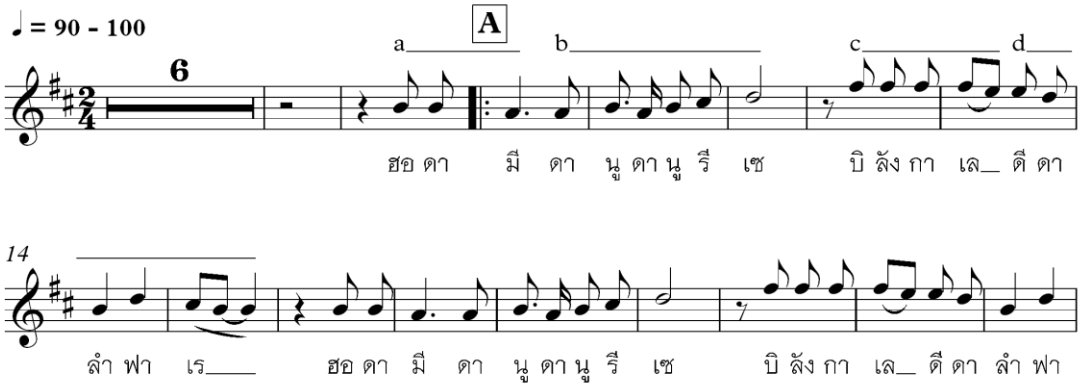

ตัวอย่างที่ 51 แสดงกระสวนทำนองหลัก a, b, c และ d เพลงฮอดามี

5.8 การพัฒนาแนวทำนอง

การพัฒนาแนวทำนองมีการพัฒนาจากวรรคเพลงและวลีทำนองหลัก จากวลีทำนองหลัก 4 วลีทำนองได้แก่ วลีทำนอง a, b, c และ d มีการพัฒนาแนวทำนองออกไป 8 ทำนองดังนี้

วลีทำนอง a พัฒนาแนวทำนอง 2 ทำนองเป็น a1 และ a2

วลีทำนอง b พัฒนาแนวทำนอง 3 ทำนองเป็น b1,b2 และ b3

วลีทำนอง c พัฒนาแนวทำนอง 2 ทำนองเป็น c1 และ c2

วลีทำนอง d พัฒนาแนวทำนองเพิ่ม 1 ทำนอง เป็น d1 การพัฒนาแนวทำนองดังกล่าวมีรูปแบบดังนี้

5.8.1 การลดพยางค์โน้ต

เป็นการลดตัวโน้ตให้น้อยลงจากแนวทำนองหลัก จากวลีทำนองหลัก b เมื่อพัฒนาทำนองเป็น b1 มีการลดโน้ตลง

5.8.2 การเพิ่มพยางค์โน้ต

เป็นการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากขึ้นจากทำนองหลัก ในทำนอง a เมื่อพัฒนาทำนอง เป็น a2 มีการเพิ่มพยางค์โน้ตให้มากกว่าเดิมตามพยางค์คำร้อง

5.8.3 การเปลี่ยนจังหวะ

เป็นการเปลี่ยนจังหวะของพยางค์เสียงให้เร็วขึ้นหรือช้าลงกว่าเดิม ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับการใช้โน้ตล้ำหรือโน้ตเหลื่อม ในเพลงดังกล่าว มีการเปลี่ยนจังหวะให้เร็วขึ้น จากวลีทำนอง b เพื่อพัฒนาเป็นวลีทำนอง b2, b3

5.8.4 การเปลี่ยนเสียง

มีการเปลี่ยนเสียงของวลีทำนองเมื่อมีการพัฒนาแนวทำนอง โดยเฉพาะวลีทำนอง c เมื่อพัฒนาแนวทำนองเป็น c2 โดยวิธีการเปลี่ยนเสียงของวลีทำนองจากเดิมแต่ยังคงจังหวะแบบเดิมไว้ จากตัวอย่าง 52 เป็นการพัฒนาแนวทำนองจากวลีทำนอง a, b, c, d เป็น a2, b2, c1
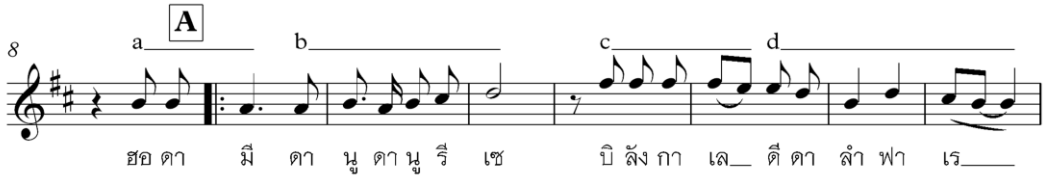
แนวทำนองหลัก
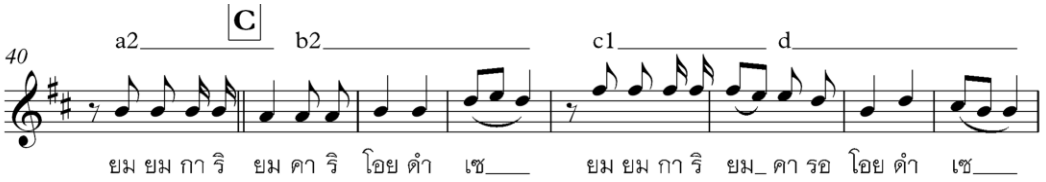
แนวทำนองพัฒนา

ตัวอย่างที่ 52 แสดงการพัฒนาแนวทำนอง เพลงฮอดามี

5.9 กลุ่มเสียงทำนองร้อง

กลุ่มเสียงทำนองร้องแบ่งตามกลุ่มเสียงและการหยุดพักเสียง แบ่งตามวลีทำนองมีกลุ่มเสียงมากสุด 2 กลุ่มเสียง มีกลุ่มเสียงดังนี้

วลีทำนอง a มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง b มี 2 กลุ่มเสียง วลีทำนอง c มี 1 กลุ่มเสียง วลีทำนอง d มี 2 กลุ่มเสียง

แบ่งกลุ่มเสียงด้วยทำนองที่ขึ้นต้นเสียงและลงจบของกลุ่มเสียง สามารถจำแนกความแตกต่างกันได้ 7 กลุ่มเสียง ในแต่ละกลุ่มเสียงดำเนินทำนองจากเป็นกลุ่มทำนองเล็ก ๆ ได้ดังนี้

กลุ่มเสียงที่ 1 ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง VII

กลุ่มเสียงที่ 2 ขึ้นด้วยเสียง VII ลงจบด้วยเสียง I

กลุ่มเสียงที่ 3 ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง III

กลุ่มเสียงที่ 4 ขึ้นด้วยเสียง V ลงจบด้วยเสียง V
กลุ่มเสียงที่ 5 ขึ้นด้วยเสียง VI ลงจบด้วยเสียง I
กลุ่มเสียงที่ 6 ขึ้นด้วยเสียง III ลงจบด้วยเสียง I
กลุ่มเสียงที่ 7 ขึ้นด้วยเสียง I ลงจบด้วยเสียง IV

5.10 พิสัยของทำนองร้อง

ช่วงของเสียงร้องในเพลงดังกล่าวใช้โน้ตดังต่อไปนี้

A B C D E $F^{\sharp}$

เสียงร้องที่ต่ำสุดอยู่ที่เสียง A ของหลักเสียง B Aeolian เสียงร้องสูงสุดอยู่ที่เสียง $F^{\sharp}$ พิสัยทำนองร้องอยู่ระหว่าง $A-F^{\sharp}$ หรือคู่ 6 Major

5.11 การดำเนินทำนอง

การดำเนินทำนองในแต่ละกลุ่มเสียง มีการเคลื่อนตัวขึ้นลงแบบขั้น มีการประโดดขึ้นหรือลงเป็นคู่ 3 นอกจากช่วงเปลี่ยนเสียงจากกลุ่มเสียงย่อยไปยังกลุ่มเสียงย่อยอื่นมีการประโดดเพื่อเปลี่ยนกลุ่มเสียง

5.12 ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง

การวางคำร้องกับทำนองเพลง ใช้การวางแบบ syllabic คือหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง และการร้องแบบ Neumatic โดยหนึ่งพยางค์คำร้องมี 2 – 3 ทำนอง

5.12.1 การร้องแบบ Syllabic

เป็นการขับร้องโดยยึดหนึ่งพยางค์คำร้องต่อหนึ่งทำนอง ในคำร้องแต่ละพยางค์มีเสียงบังคับคำร้องตามพยางค์คำร้อง หนึ่งพยางค์หนึ่งทำนอง

5.12.2 การร้องแบบ Neumatic

เป็นการขับร้องโดยขยายหนึ่งพยางค์คำร้อง ให้มีทำนอง 2 -3 ตัว ด้วยการร้องเอื้อนเสียง เพื่อให้พยางค์ของคำร้อง ลงตรงกับเสียงของโน้ตที่ จากตัวอย่างที่ 53 ในตำแหน่งที่ 1 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อหนึ่งทำนอง (Syllabic) ในตำแหน่งที่ 2 และ 3 เป็นการร้องแบบหนึ่งคำร้องต่อ 2-3 ทำนอง (Neumatic)
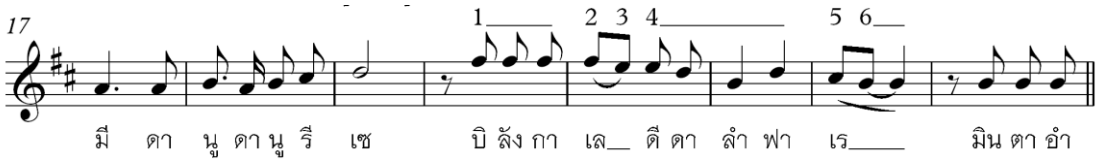
ตัวอย่างที่ 53 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำร้องกับทำนอง เพลงฮอดามี

ตารางสรุปการวิเคราะห์รูปแบบและลักษณะทางดนตรีประกอบการแสดงดาระ จังหวัดสตูล

	ตะเบะงะเจ๊ะ	อมมาจารีกำ	ดียาโดนียา	ซีฟาดดารีกันตง	ฮอดามี
1. โครงสร้างเพลง (Form)	5 ท่อน	5 ท่อน	5 ท่อน	6 ท่อน	5 ท่อน
2. ประโยคเพลง (Phrase)	2	2	2	2	2
3. บันไดเสียง, หลักเสียง และโหมดเสียง (Scale, Tonic Center and Mode)	G Harmonic minor Hexatonic	F Mixolydian Pentatonic	G Aeolian Hexatonic	G Ionian Diatonic	B Aeolian Hexatonic
4. โครงสร้างทำนอง (Melody Structure)	3 ท่อนเพลง 1 ทำนอง	3 ท่อนเพลง 1 ทำนอง	3 ท่อนเพลง 3 ทำนอง	4 ท่อนเพลง 1 ทำนอง	3 ท่อนเพลง 1 ทำนอง
5. วรรคเพลงและวลีของทำนอง (Period and Motive)	2 วลีทำนอง	4 วลีทำนอง	6 วลีทำนอง	3 วลีทำนอง	4 วลีทำนอง
6. กระสวนจังหวะ (Rhythmic Pattern)	4 กระสวนจังหวะ	5 กระสวนจังหวะ	7 กระสวนจังหวะ	7 กระสวนจังหวะ	5 กระสวนจังหวะ
7. กระสวนทำนอง (Melodic Rhythm)	2 กระสวนทำนอง	4 กระสวนทำนอง	6 กระสวนทำนอง	6 กระสวนทำนอง	4 กระสวนทำนอง
8. การพัฒนาแนวทำนอง (melodic Development)	4 ทำนองพัฒนา	3 ทำนองพัฒนา	9 ทำนองพัฒนา	3 ทำนองพัฒนา	8 ทำนองพัฒนา
9. กลุ่มเสียงทำนองร้อง (Sound Group of Melody)	วลีละ 1-2 กลุ่มเสียง 5 กลุ่ม	วลีละ 1-2 กลุ่มเสียง 6 กลุ่ม	วลีละ 1-2 กลุ่มเสียง 6 กลุ่ม	วลีละ 1-2 กลุ่มเสียง 11 กลุ่ม	วลีละ 1-2 กลุ่มเสียง 7 กล่ม
10. พิสัยของทำนองร้อง (Range)	$F^{\sharp}$-D 6 minor	D-D 8 Perfect	F-G 9 major	$F^{\sharp}$-E 7 Minor	A-$F^{\sharp}$ 6 Major
11. การดำเนินทำนอง (Melody Motion)	Step 3rd	Step 3rd	Step 3rd	Step 3rd	Step 3rd
12. ความสัมพันธ์ของคำร้องกับทำนอง (Text Setting)	Syllabic Neumatic	Syllabic Neumatic	Syllabic Neumatic Melismatic	Syllabic Neumatic	Syllabic Neumatic